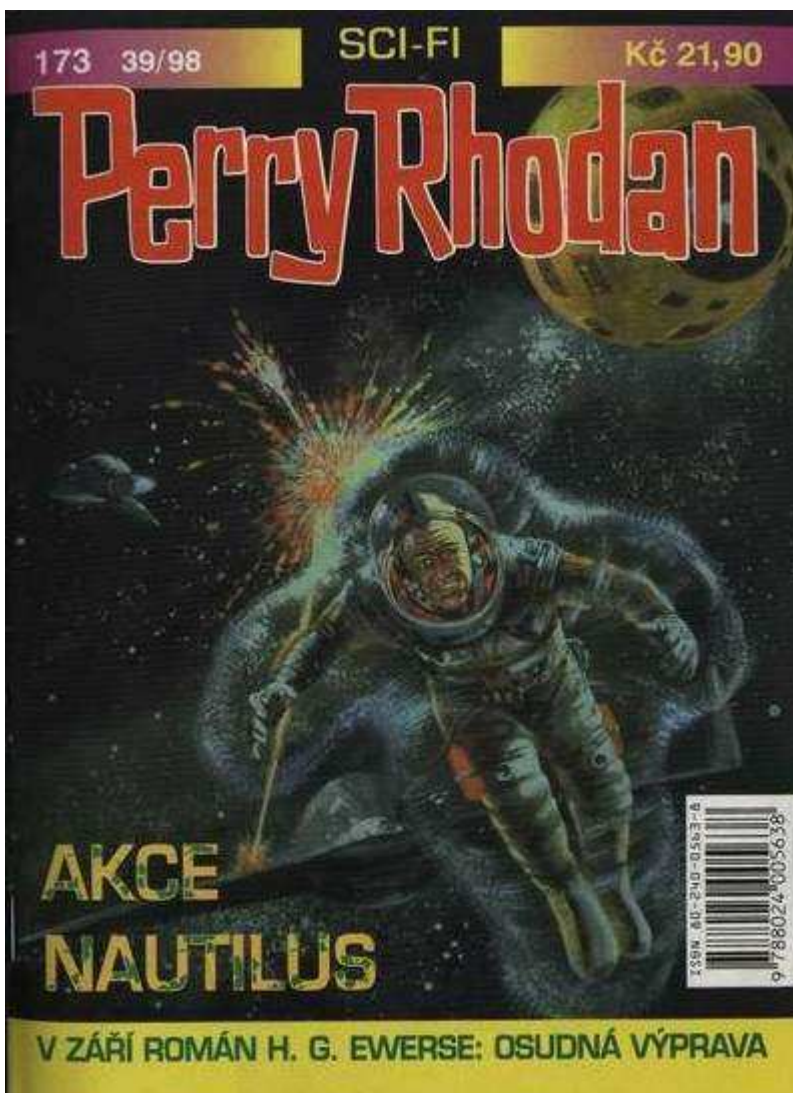

K. H. SCHEER

Akce Nautilus

Knihovnička Perry Rhodan 173

Přeložil Jaroslav Kuřák

Tři měsíce mohou trvat celou věčnost, jestliže člověk musí čekat. Zdůrazňuji člověk, protože věřte tomu nebo ne, najdou se i takoví, kteří by mi byli schopni nárok na lidství upírat. Mně, majoru Lemymu Dangerovi, specialistovi USO, který toho už pro Zemi tolik vykonal! Jen hrdost mi brání, abych své zásluhy začal hned vypočítávat. Jestliže se neděje nic z toho, nač člověk dlouhé hodiny myslí, jestliže se přátelé omrzí a stanou se nesnesitelnými, raději jim jdete z cesty, abyste zbytečně neztrácel nervy. Pro nás na tajné podmořské základně Gatas taková situace nastala. Už jsme se mezi sebou jen těžko snesli.

Od chvíle, kdy jsme před třemi měsíci na tomto velkém světě přistáli, jsem měl opravdu jenom jeden významnější zážitek: vysvobození pěti normálně vzrostlých Pozemšťanů z moci Bluesanů.

Ne šlo jenom o čtyři normální lidi. Melbar Kasom byl Ertrusan, a jako takový se vymykal silou a velikostí.

Ostatních třiačtyřicet Pozemšťanů, kteří při akci Tristanu padli do bluesanského zajetí, jsme už my Siganci nedokázali zachránit. Tihle muži padli za obět' zvědavosti gataských vědců a tajných služeb.

Krátce po mém příchodu na hlavní planetu Bluesanů, pátou planetu obřího modrého slunce Verth, jsem s děsem zvažoval všechna nebezpečí tohoto výletu. O tři měsíce později jsem po takových myšlenkách toužil, abych unikl ubíjející nudě.

Potíž byla v tom, že nikoho na Gatasu nemohlo napadnout, že tu přistálo speciální komando Pozemšťanů.

Na počátku akce jsme na povrchu ukořistěného bluesanského obchodního křižníku umístili těžký křižník LUVINNO, se kterým jsme absolvovali cestu ze stanice č. 1 na Eastside až k soustavě Verth.

Posádka obchodní lodi tam byla podle očekávání vystavena těžké palbě a loď se zřítila. Náš křižník, maskovaný nejrůznějšími navařenými plechy a jinými ozdobami, jsme uvolnili z korpusu obchodní lodi a s úspěchem jsme sehráli roli odlomené části vraku.

Po vnoření do centrálního oceánu Gatasu jsme mohutnou loď LUVINNO má délku šesti metrů! použili jako ponorku, až jsme našli vhodnou podmořskou jeskyni.

Tuto základnu jsme pak ohradili vstupem a vypumpovali z ní vodu, takže jsme v ní pak mohli přijmout Pozemšťany a Melbara Kasoma, které jsme vysvobodili z moci tajné služby.

Ostrovní sídliště, které se nacházelo téměř v centru jednoho z jezer na Gatasu, nazývali vězňové Pozemšťanů „blokem devatenácté opatrnosti“.

Po vysvobození našich mužů jsme se doslechli, že Gataso vě vyslýchali naše lidi velice bezohledně a dostali z nich tím pádem velmi mnoho informací o lidstvu.

Čtyřicet tři zajatců řeklo pod vlivem speciálního detektoru naprosto všechno, co věděli o Zemi, Perryym Rhodanovi, USO, Galaktické Alianci a Spojeném Impériu.

Následkem této smutné zprávy jsem se i přes velké nebezpečí, že budeme zaměřeni, rozhodl informovat mého nejvyššího nadřízeného, Lorda admirála Atlana. Po tři dlouhé měsíce jsem nedostal odpověď. Dřepěli jsme v podmořské jeskyni a čekali na instrukce. Hyperkomový přijímač byl neustále střežen, neuniklo by nám ani pípnutí.

Atlan a První Administrátor kromě toho až moc dobře věděli, že my Siganci jsme velmi malí a že taková loď o průměru šesti metrů je pro nás dostatečně veliká. Následkem toho jsme Však neměli zrovna výkonné energetické stanice a vysílačky. Vliv dlouhého čekání se odrazil i na mé fantazii. Mléčná dráha se proměnila ve velké bojiště. Všude to vřelo. Zákony Impéria byly překračovány a bývalé kolonie toužily po samostatnosti, přestože měly úplnou svobodu.

Tohle jsem nikdy nechápal. Vždycky jsem si myslel, že se spojenci mezi sebou dokáží domluvit, ale všechno to začalo už dávno, kdy arogantní Arkonidané odmítali „barbara“ Perryho Rhodana. Národy Galaxie přitom zapomínaly, že byv mnohých případech bez Perryho a bez Atlana zanikly. To se týkalo i Novoarkonidanů, kteří by jistě podlehli úplné degeneraci svého rodu.

Teprve posledních deset generací se díky poporodní aktivaci mozkových buněk Arkonidané zvolna vraceli k původní duševní čilosti a zájmu o veřejné věci. Během tři měsíců čekání jsme měli dostatek času na diskuse o Rhodanových politických chybách. Výsledek zněl jednoznačně: „Není dostatečně tvrdý! Je příliš humánní — zůstává příliš člověkem a je příliš málo dobyvatelem!"

Tohle tvrdili dokonce i muži mého národa, přestože my Siganci jsme vysloveně mírumilovní!

Bylo nás dvě stě siganských kosmonautů a vědců. Společně s pozemskými obry a Melbarem Kasomem jsme se schovali pod mořskou hladinu. Gatasové o nás pořád ještě nevěděli. Netušili, že jsme se připlížili na jejich hlavní svět, odkud s pomocí molkexových lodí řídí svoji obří hvězdnou říši.

Konečně — před čtrnácti dny standardního času — dorazila ta toužebně očekávaná informace.

Její obsah nás zároveň nadchl i vyděsil. Rhodan oznamoval přilet letky křižníků. Měly proniknout do soustavy Vertha vzbudit dojem, jako by Pozemšťané prozkoumávali soustavu. Při této příležitosti měla být sestřelena vypreparovaná roboty řízená vesmírná loď, a to tak šikovně, aby pronikla na planetu.

V tomto ohledu se plán podobal tomu, který jsme měli i my, když jsme tady přistávali. Zřejmě se osvědčil natolik, že se jej Rhodan rozhodl zopakovat.

Tentokrát však vypreparovaná loď nenesla křižník mého národa, ale ponorku, která měla nepozorovaně proniknout do centrálního oceánu.

Moje pochybnosti ohledně tohoto manévru pravděpodobně vycházely z mé tělesné výšky, která je na pozemské poměry velmi drobná. Měřím 22,21 centimetru. Na své mateřské planetě Siga patřím mezi mimořádně vysoké muže. Ostatní většinou

dorůstají do čtrnácti centimetrů.

Na tomto místě bych však nerad upozorňoval na svůj gigantický vzrůst. Moji přátelé na Zemi už mezitím vědí, že jsem Mistrem všech tříd Sigy a že jsem specialistou USO. Mám vojenskou hodnost majora a vystupuji tu jako velitel tajné základny na Gatasu. Ale dosti o mně vždyť kdo by neznal Lemyho Danglera?

Právě se nacházím na palubě svého speciálního člunu, který pluje do míst, kam by se měla zřítit robotská loď.

* * *

Moje loď byla 1,65 metru dlouhá a v průměru měřila 90 centimetrů.. I na siganské poměry byla malá. Přesto jsme se po její palubě mohli já i můj robot Koko pohodlně pohybovat!

Rhodanovi a Atlanovi vědci zase jednou odvedli přesnou práci. Znali pozici námi obsazené podmořské základny. Robotská loď měla spadnout sto šedesát kilometrů od nás.

Netušil jsem však, jakým stylem chtějí vyslat ponorku. Asi museli ten vysloužilý robotský křižník úplně přestavět.

Vyplul jsem před třemi hodinami. Koko řídil člun se šikovností, kterou neměla žádná živá bytost. Hruškovitý robot o velikosti 19 centimetrů nepřehlédl vůbec nic. S ovládacím panelem se propojil přímo. Kokův mozek představoval mistrovské dílo mikrotechniky.

Stál jsem ve velínu a pozorně sledoval zaměřovač prostoru, který mi udával pozici.

Už jsme byli v blízkosti ostrova. Občas jsme potkávali podivné dopravní nádrže, které na Gatasu používali k transportu zboží.

Na otevřeném moři je člověk potkal jen zřídka, ovšem v bezpočtu podmořských proudů už ano.

Vypustil jsem kombinovanou sondu. Nebyla větší než korková zátka, vyplula na povrch a předávala mi informace.

Optický přenos byl dobrý. Ještě lépe fungoval přenos impulzů. Trhlo to se mnou. Náš člun, oblečený do kůže ryby, kterou jsme ulovili a vyvrhli, se otřásl.

Vysoko nad námi zuřila vesmírná bitva. Energetické šokové vlny byly neuvěřitelně silné.

* * *

Koko se otočil. Neměl lidskou tvář. V hruškovité hlavě, která připomínala staromódní žárovku, bylo vidět pouze obrys uložených spínacích elementů. Koko neměl ani ústa. Dorozumíval se modulačním mluvítkem.

„Slyšíte mě, pane? Už bojujím! Jestli všechno vyjde podle plánu, za deset minut se ta loď zřítí! A bude to hezky cákat!"

Kárávě jsem na něj pohlédl.

„Starej se o své věci a přestaň," řekl jsem.

Kokovi se mírně rozzářila lebka na znamení namáhavé psychické činnosti. Trochu mě to vylekalo, ale pak jsem si uvědomil, jaký jsem mu vydal rozkaz: chtěl jsem po něm, aby přestal! V jeho terminologii to znamenalo, že se má samodestruovat!

„Pane, opravdu se mám zničit?"

„Ne!"

„Vážně ne, pane?"

„Ne!" řekl jsem o něco hlasitěji a hlas se mi zachvěl.

„Povězte to zřetelněji, pane. Pouhé ne není dostatečně zavazující."

„Nechci tvou samodestrukci, zakazuji ti ji, rozumíš?"

Chtěl jsem mít svůj klid a tak jsem rozkaz honem odvolal. Koko byl šťastný a opět se rozpovídal o všem možném, ale zároveň se soustředil na zaměřovači přístroje. Zatím jsme žádné vesmírné těleso neobjevili.

Náš člun plul v hloubce pouhých pěti metrů. Ostrov, u kterého se měla vesmírná loď podle plánu zřítit, byl asi deset kilometrů od nás. Jednalo se o neobydlený, skalnatý ostrůvek.

Sledovali jsme události ve vesmíru. Pořád dokola jsem se musel ptát, co všechno se během těch tří měsíců mé nepřítomnosti mohlo odehrát. Převzali Bluesané iniciativu?

Jejich vesmírné křižníky byly díky molkexové vrstvě nezníčitelné. Dosud se ani těm největším bojovým lodím Pozemšťanů nepodařilo žádnou z nich sestřelit. Podivný materiál molkex nasával veškerou energii, i tu sebesilnější, jako houba vodu.

Nebyl jsem vysazen na Gatas jenom proto, abych vysvobodil zajatce. Mým druhým úkolem bylo zjistit, jak je molkex opracováván a jak ho lze případně zničit.

Nějaké informace jsme už měli. Moje nová ptačí maska se osvědčila. Nikdo si mě nevšiml. Nikoho z Bluesanů nenapadlo, že bych se mohl skrývat v ptačím peří... Ale teď jsem měl jiný úkol. Nesměl jsem propást vypuštění ponorky.

Náhle se přístroje rozzářily. Na nebi vyšlehly dlouhé energetické dráhy. Těžká pevninová děla Gatasu zahájila palbu. Nikdo tady nesměl bez vědomí Gatasanů přistát. Připomínalo to zánik světa. Takovou palbu jsem ještě nezažil alespoň ne z takové blízkosti — a vypadalo to tím děsivěji, že jsem znal podřadnou sílu bluesanských zbraní. Tohle však už na podřadnou sílu nevypadalo.

Museli jsme se rychle ponořit hlouběji, abychom unikli vlivům tlakových vln. Mořská hladina se rozbouřila. Přejel jsem si rukou přes čelo.

„Sledoval jsi hmotové zaměřovače?" zeptal se mě robot.

Zavrtěl jsem hlavou. Koko vytáhl záznam.

„V okamžiku, kdy pevninová děla zahájila palbu, se v atmosféře objevil velký objekt. Naše loď, pane. Ale je ostřelovaná ze všech stran. Snad to její ochranné štíty vydrží."

„Co nás čeká?"

„Pokud se křižník dostane až nad hladinu, těsně nad mořem naposledy zbrzdí a v okamžiku klidu vypluje velká ponorka do vody."

„To snad Bluesany nenapadne," odpověděl jsem. „Budou čekat všechno možné, ale podmořské plavidlo těžko..."

„Pro nás to ale znamená další tlakovou vlnu, pane. Počítám s tlakem pěti tisíc kilogramů na čtvereční centimetr."

Znervózněl jsem. Kalkulovala posádka s tímto faktorem?

Ani na okamžik jsem nezaváhal.

„Vynoříme se, Koko! Zastavit se v hloubce, která umožní vyslat sondu. Do práce!" Tentokrát robot nic nenamítal. Na jasné rozkazy vždycky reagoval velmi svědomitě. Náš člun vylétl nahoru. Bez dechu jsem naslouchal dunění motorů. V hloubce dvaceti metrů nás už zasáhly vlny. Koko zastavil člun. Automat naskočil. O chvíli později jsem už znovu něco viděl. Sonda se vznášela jen deset metrů nad hladinou. Pevninová děla přerušila palbu.

„Jsou tady!" suše konstatoval Koko. Byl to prostě jenom stroj.

Vyskočil jsem ze sedačky a postavil se k optickému zaměřovači.

Z modrého nebe padal k ostrovu obrovský předmět. Byl kulatý, otáčel se a šlehal y z něj plameny. Zároveň z jeho korpusu odletovaly žhavé kusy.

„Jsou vyřízení," pane," tvrdil Koko. „Dostali plný zásah. Jejich pád probíhá rychlostí jednoho sta kilometrů za vteřinu. Pokud jim ještě fungují motory, na půl vteřiny snad pád zastaví, ale pak zažijeme další tlakovou vlnu, pane. Snad to naše absorbéry utáhnou."

Už jsem nedokázal analyzovat situaci, teď už bylo pozdě.

Staričkový bojový křižník padal z výšky jen několika tisíc metrů. Teď to muselo vyjít... Seběmenší chybička a křižník by šílenou rychlostí dopadl na mořskou hladinu. Pak by mu nebyly ani ochranné štíty nic platné. Loď by zákonitě explodovala a zanikla v atomovém výbuchu. Tušil jsem, proč Bluesané zastavili palbu.

Vytí reproduktorů. Automatika snížila hlasitost. Všechno to probíhalo zároveň. Můj mozek ani nestačil registrovat události. Vypadalo to, jako by se křižník měl rozbít o moře. Pak se ale dva nebo tři metry nad hladinou zastavil a rozháněl vodu pod sebou, až vytvořila jakýsi trychtýř.

Ve spodní části kulovitého korpusu se otevřel stopadesátimetrový vstup a z něj vyklouzlo doutníkovité těleso.

Ponořilo se a klesalo ke dnu jako kámen.

Vstup se zavřel a agregáty lodi zavyly větší intenzitou. Z impulzních trysek vyšlehly fialové paprsky. Obr začal zvolna stoupat.

Pochopil jsem, oč tady jde. Pozorovatelé se měli domnívat, že posádka lodi na poslední chvíli zastavila pád a že chce znovu stoupat. U Bluesanů to muselo vyvolat dojem, že špatně odhadli míru škod, způsobených střelbou. Následkem by mělo být nové ostřelování.

To by nebylo nic zlého, kdybych se se svým maličkým člunem nenacházel přímo v centru dění.

„Ponoříme se do hloubky, honem!" zvolal jsem.

Koko už jednal. Klesali jsme pod úhlem pětasedmdesáti stupňů a klesali jsme velmi rychle. Bylo zcela lhostejné, kam se ponoříme a jakým způsobem dosedneme na dno. Museli jsme především uprchnout před infernem, které se brzy rozpoutá nad mořem. Ještě než Koko stačil náš člun zastavit v hloubce jednoho tisíce metrů, s pomocí odposlouchávacího zařízení jsme zaznamenali silnou explozi, následovanou dalšími. Do vody spadl obrovský objekt a znovu vybuchl. To znamenalo konec robotské lodi... Tlakové vlny se rozptýlily po hladině. My dole jsme z nich nic nepocítili. V hloubce dvanácti set metrů jsme dosedli na dno. Koko zakotvil člun a vypnul agregáty. Zavládlo ticho. Ve sluchátkách jsme slyšeli jen nepravidelné bublání, způsobované únikem vzduchu z korpusu zřícené lodi.

Zanedlouho vrak také dosedl na dno.

Koko jednal praktičtěji než já. Nenechal se svést emocemi a aniž by se mě ptal, zapnul vysílačku.

„Je čas, pane.“

Kývl jsem a sklonil jsem se nad mikrofon.

„Siga volá velkou rybu; Siga volá velkou rybu. Slyšíte mě?“

Po druhé výzvě to ve sluchátkách cvaklo. Muž na druhé straně mluvil anglicky.

„Velká ryba pro Sigu. Slyšíte mě?“

„Samozřejmě,“ odvětil jsem poněkud podrážděně, Tihle Pozemšťané se občas chovali, jako by malí lidé měli být hloupí. „Měli bychom se rychle spojit, přestože tady nehrozí nebezpečí odposlechu. Přistál jsem na dně. Kde jste vy?“

„Také odpočíváme na dně. Dostal jsem instrukci, že mám počkat na vaši výzvu.“

Usmál jsem se na Koka. Takový rozkaz vydal patrně můj vznešený šéf Atlan.

„Velmi dobře,“ odpověděl jsem spokojeně. „Dejte mi zaměřovači signál a otevřete vstup. Já si vás najdu. Ale můj člun je téměř šest stop dlouhý. Máte tak velký vstup?“ Muž na druhé straně se tlumeně zasmál.

„Jak..., jak že je dlouhý váš člun?“

„Pět a půl stopy. Slyšel jste dobře. Tak dostanu ten signál, nebo ne?“

„Mluvím s panem Dangerem?“ zeptal se Pozemšťan.

„Samozřejmě. Mluvíte s majorem Lemym Dangerem, specialistou USO. Jak dlouho si ještě budeme povídat? Na Gatasu musíte buď jednat, anebo rovnou zemřít. Chci váš naváděcí signál, prosím.“

Koko už dávno rozjel náš člun. Dříve než zazněly první signály, už měl stanovený kurz. S velkým zrychlením jsme mířili k ponorce. Po čtvrt hodině jsme ji objevili pod strmým svahem podmořského pohoří. Byla dobře maskovaná, málem bychom ji považovali za puklinu v půdě.

„Podívejme...,“ řekl Koko, předklonil se a praštil se hlavou o monitor. „Vstupte!“ dodal a zasmál se.

„Můj rozkaz k sešrotování pořád ještě platí,“ vysvětloval jsem mu nazlobeně. „Co má tohle znamenat?“

„Odpusťte, pane. To mi jen tak ujelo. Byl to žert. Pozemšťané vždycky říkají vstupte,

když někdo zaklepe. Je to logické, pane?"

„Nechám tě vypnout a projít generálkou. To je moje poslední slovo."

„Není předposlední?"

„Poslední."

Kdosi se zasmál. Vyděšeně jsem konstatoval, že robot nechal zapnutou vysílačku a že nás asi v ponorce slyšeli.

Vnější vstup se rozevíral. Pomalu jsme vplouvali dovnitř. Pak se brána zavřela a staromódní pumpy začaly vyčerpávat vodu.

Těsně nad sebou jsem pak spatřil tvář uniformovaného Pozemšťana. Jeho hlava byla větší než věž mého člunu. Díval se na mě s tak hloupým výrazem, že jsem se neubránil úsměvu.

Elegantně jsem se vyhoupl a postavil se na plošinu věže. Pode mnou rámusil robot. Taky chtěl ven.

Vrazil jsem si ruce v bok a rozhlížel jsem se.

„Asi jste ještě nikdy neviděl obávaného důstojníka USO, že?" křikl jsem na zírajícího Pozemšťana. „Kdo je tady velitelem?"

„Kapitán Komo Isata, když dovolíte, pane," řekl muž a postavil se do pozoru.

„Teší mě," kývl jsem na něj. „Je vaše ponorka připravená vyplout? Musíme odtud co nejrychleji zmizet."

„Jak si přejete, pane. Administrátor nás instruoval. Budeme poslouchat vaše rozkazy."

Ohlédl jsem se na Koka. Doufal jsem, že to také slyšel. Maje náhlou se výrazně zlepšila. Pak jsem se podíval na hodinky.

„Pokud budete tak laskav, kapitáne, a nabídnete mi vaše ohnuté předloktí jako sedačku, budu vám za to velmi zavázán. Bohužel nejsem tak velký jako vy. Bude vhodné, když mě ponese. Můj robot umí létat."

Pozemšťan se sklonil a vzal mě do dlaně. Jiní dva muži! Dopadli můj člun na zádi a na přídi a odnášeli ho, jako by vůbec nic nevážil!

* *

O něco málo později jsem byl ve velínu. Byl gigantický, alespoň podle mne. Objevil jsem čtyři techniky, kteří mlčky posedávali před přístroji.

Pak mi bylo představeno pět dalších osob. Jednalo se o vědce experimentálního komanda, z pododdělení Galaktické obrany.

„Váš člun vyzařuje infra jenom minimální silou," konstatoval jsem. „Jaký pohon používáte?"

„První Administrátor považoval za vhodné, aby se na Gatasu nepoužívaly atomové agregáty," vysvětloval mi kapitán Isata. „Tuto ponorku jsme vyrobili podle prastarých plánů. Jense klidně porozhlédněte. Podobné ponorky byly používány v takzvané Druhé světové válce..."

„Fantastické!" zvolal jsem nadšeně. Takže teď už jsem věděl, nač Rhodan s Allanem

tři měsíce čekali! Nezapomněli na nás! Potřebovali čas na postavení ponorky! Nechal jsem se odnést do strojovery. Připadal jsem si tam jako v muzeu. Prohlížel jsem si nemotorně a nebezpečně vypadající motory, potom jsem kapitánu Isatovi stanovil nový kurz plavby a připravoval jsem se na nadcházející události. V podstatě jsem byl šťastný. Velké nákladové prostory ponorky obsahovaly bezpočet důležitých nástrojů a přístrojů. Na nic se nezapomnělo.

Kromě toho — a to bylo vsutku důležité — jsme nyní disponovali supermoderním pozemským nákladním transmitters. Směli jsme jej však použít pouze v případě mezní nutnosti, to k vůli nebezpečí zaměření energetického zdroje.

Speciální ponorka dostala hrdé jméno NAUTILUS a na její palubě se nacházelo padesát jedna mužů. Rhodan poslal nejlepší vědce a techniky, aby se už konečně a s definitivní platností vyřešil problém mollexu.

Počítačová centrála nastartovala pohon. V hloubce zhruba jednoho tisíce metrů jsme se rychlostí dvaceti uzlů řítili k cíli.

Isata se na mě obrátil: „Našli jste nějaký podmořský úkryt?”

„Ano. Jedná se o podmořskou jeskyni. Je dostatečně veliká. Vyrží trup lodi tlak?”

„Za to vám ručím. Povrch máme z terkonitové oceli.”

Nakonec jsem se dozvěděl i informace o prolomení obranného bluesanského prstence.

Starý robotský křižník se proměnil v létající pevnost. Zvenčí to vypadalo zlověstněji, než tomu ve skutečnosti doopravdy bylo. Posádka ponorky prakticky nic nepocítila.

Otočil jsem se po Kokovi.

„Viděli jste někde mého robota?”

„Poletoval v diesellové strojovery, pane.”

„Cože?” zasténal jsem. „Zrovna tam?”

O deset minut později se hruškovitá hlava znovu objevila. Robot přistál přede mnou na stole a poznamenal: „Vyřešil jsem problém těch zastaralých strojů. Postavte na každý válec malého člověka, aby udržoval rovnováhu a rytmus stroje.”

Ušklíbl jsem se a sáhl na rukojeť paprskometu. Koko se vznesl a odletěl.

„Má poruchu,” omlouval jsem se ostatním. „Nenechte se jeho hloupými řečmi rušit.”

Nakonec jsem provedl inspekci vybavení NAUTILU. Byly tam tři paluby se čtyřmi vysoce výkonnými laboratoři. Vědecký tým vedl profesor Ohntorf. Isata zodpovídal za velení. Patřil k nejschopnějším mužům Galaktické Aliance.

Po třech měsících jsem si znovu pochutnal na přirozené stravě. Během celé akce jsem se musel stejně jako mí muži spokojit s koncentráty.

Když jsem se zmínil o mollexu, profesor Redgers si hned vzal slovo: „Stojíme před hádankou. Odvážní muži nám přinesli vzorky mollexu, ale jejich analýzu nebylo možné uskutečnit. Tento materiál totiž nelze ovlivnit ani mechanicky, ani vysoce energetickými stroji. Původ červounů je neznámý. Pocházejí z prostorově nadřazené bytosti. Jejich vývoj se zakládá na pěti dimenzích, a stejně tak i mollex, který je produktem paraaktivního buněčného dělení kovobylek. Ptáme se stále dokola sami sebe, jak se Bluesanům může dařit upravovat mollex. Poslední dobou se v této

souvislosti zabýváme nalezením katalyzátoru, který pravděpodobně rovněž známe a který je určitě všední záležitostí, ale nikdo z nás jeho složení ještě neobjevil." Zamýšleně jsem pokyvoval hlavou.

„Objevil jsem tajné továrny, ve kterých je zpracováván surový molkek," začal jsem opatrně.

„Ano...?"

„Gigantické podzemní továrny, ve kterých je základní hmota opracovávána a do které jsou oblékány lodě Gatasanů, jsou zde nazývány jako Blok Páté Ostražitosti. V rezervních skladech tu mají miliony tun molkexu."

„Všiml jste si tam něčeho významného, pane?" zeptal se chemik Thorsen Arando.

„Něčeho jste si přece všimnout musel?"

S odpovědí jsem chvíli váhal. Akce, o které byla řeč, proběhla před čtyřmi týdny. Do zmíněných podzemních továren jsem vlétl v podobě ptáka a řádně jsem se porozhlédl. Domácí ptáci natralové byli obyvateli pouště, ale Bluesané si je chovali jako domácí zvířectvo. Dokázali opakovat celé věty a byli považováni za inteligentní. Ta moje akce nebyla jednoduchá, ale také ne životu nebezpečná. V gataských podzemních továrnách se našlo hodně natralů.

„Viděl jsem toho hodně a viděl jsem i jednu nehodu," vysvětloval jsem expertům.

„Molkek ostříkují pomocí prostých stříkaček. Primitivní stroje pak dokážou tuto masu krájet, válcovat a tvarovat. Zhruba o deset hodin později ztvrdne a je znovu neproniknutelný. Pozoroval jsem to zcela jasně. Pokud molkek není zpracován během změkčovací fáze a pokud není na místě zabudován, už s ním nehnu ani Bluesané."

„Bluesané molkek nastříkují? A čím?" vzrušeně se zeptal Ohntorf.

Vzdychl jsem. Na palubě LUVINNA jsme si tuto otázku kladli snad miliónkrát a stejně často jsme na ni odpovídali.

„To kdybychom věděli, profesore... Ale jedná se o intenzívně modrou, poměrně hustou tekutinu, která nakysle páchne. Podařilo se mi získat její vzorek. Analýza se nám nevyvedla. Podotýkám však, že na palubě naší lodi nemáme dost dobrou laboratoř ani vědce. LUVINNO je bojová loď, která byla vybavena speciálně k vysvobození zajatců."

„Intenzívně modrá, hustá, nakysle páchnoucí tekutina," zopakoval má slova Arando.

„Hmmm..."

„Hovořil jste o nějaké nehodě, pane," připomínal kapitán Isata.

„Ano, stala se mi krátce před zpátečním letem. Měl jsem být zavřený do klece. Při zpracování základní hmoty se muselo něco stát. Najednou se v nádrži nahromadil velký, asi metrový žmolek molkexu, a explodoval. Roztrhl se na cáry, kleje se přilepily všude kolem a zůstaly přilepené. Myslím si, že seto stalo nějakou chybou při ostříkování. Měli byste zjistit, čím molkek ostříkují. Pak bychom měli alespoň zčásti vyhráno."

„Zčásti?" podivil se Ohndorf. „Já bych řekl, že úplně!"

Začal jsem přecházet po stole.

„Omyl, profesore," poučoval jsem ho. „Tím bychom pouze dokázali opracovávat surový molkek. Řekl jsem, že po deseti hodinách opět ztuhne. Možná, zeje pak pevnější než v původní podobě. Sledovali jsme, jak se Bluesané snažili odstranit ze stěn cáry vybuchlého molkexu. Dělal to zase s pomocí té modré tekutiny, ale nedařilo se jim. Molkek už byl příliš stabilní. Takže i kdybyste objevili podstatu té modré tekutiny, ještě to neznamená, že bychom dokázali proniknout ochrannou vrstvou ztuhlého, zpracovaného molkexu."

Díval jsem se jim do tváří. Biofyzik Redgers se zamyšleně kousal do spodního rtu, Ohntorf mlčel a chemik Arando měl zavžené oči.

Věděl jsem, že Rhodan poslal muže, kteří patří k těm nejchytřejším v Impériu. Moc toho pak už nenamluvili. Brzy se stáhli do laboratoří.

Pak jsem si nechal od kapitána Isaty vyprávět, co se odehrálo během posledních tří měsíců mé izolace.

Rhodan nechal převézt tři červouny na tři různé planety. Jednalo se o centrální sluneční skupinu, která byla podle svého objevitele nazvána hvězdokupou Hiesse. Po vyložení červounů došlo ke srážce s Bluesany a k další bitvě. Galaktická situace byla znovu velmi napjatá.

„Na výsledcích našeho výzkumu závisí, jestli vůbec někdy porazíme nějakou molkekovou loď nebo ne," vysvětloval Isata. „Pane, pokud nyní zklameme, Impérium zanikne. Bluesané mají špatné zbraně a ještě horší ochranné štíty. Mají ale tak silnou flotilu, že nás prostě převálcují. Humanoidní národy Galaxie nemají šanci, pokud se nám nepodaří nalézt prostředek proti nezničitelným molkekovým pancířům. Ale pokud ho najdeme, bude jeden náš těžký křižník stačit na dvacet bluesanských? Taková je situace, pane."

Vědci se mezitím shromáždili v malé konferenční místnosti.

Pozvali i mě. Biochemik mě hned oslovil.

„Pane majore vy tvrdíte, že zmíněná exploze molkexu byla způsobena chybným ostřikováním?"

„To předpokládám, profesore."

„Předpokládá to i počítač. Potvrdil to se stoprocentní jistotou. Molkeková hmota reagovala tak, jak reagovala, proto, že nesouhlasilo složení ostřikovací směsi. Když se pak Bluesané pokoušeli sejmut z stěn ty cáry, používali starou nebo novou směs?"

Necítil jsem se ve své kůži. Pozemští vědci jsou velice zvláštní. Jakmile si něco vezmou do hlavy, nedají pokoj, dokud nenajdou řešení.

Přemýšlel jsem.

„Ano, vzpomínám si," přiznal jsem nakonec. „Vzali zbytky nadaktivní tekutiny. Ostřikovací stroj přitom vypnul."

„Je to jisté, pane?"

„Naprosto. Nabírali tekutinu ze záchytné nádrže."

„Nadaktivní tekutina," vzrušeně poznamenal Redgers. „Nadaktivní tekutina! Slyšeli jste to? Tady je vysvětlení. Musíme zjistit, z čeho se ta ostřikovací substance skládá. V

případě potřeby si jí budeme muset obstarat ještě víc. Pokud bychom pak tuto substancí aktivovali prostřednictvím vyšší koncentrace, možná, že bychom tím pak mohli zaútočit proti molkeku. Proč by nemohlo být možné vyvolat ve ztuhlém molkeku druhou reakci? Řešení se nachází v analýze ostříkovací směsi."

Vstoupil Koko. Jeho letový agregát tiše bzučel.

Mávl jsem na něj. Přiletěl ke mně, já jsem se ho chytil a po krátkém rozloučení s vědci mě odnesl z místnosti.

Na chodbě mi vyprávěl podrobnosti o ponorce. Plula stále ještě v hloubce jednoho tisíce metrů směrem k úkrytu. Byla jen několik kilometrů daleko od bezpečnostních zón gigantického města, nazvaného „Blok Páté Ostražitosti".

Žádné jiné místo v Impériu Bluesanů pro nás nebylo tak důležité jako tento blok. Tady se zpracovával surový molkek.

Tady se skrývalo řešení hádanky...

* *

Přátelé, vy víte, že nedokážu mluvit tak hezky a vzletně jako Lemy Danger. My Ertrusané si na nějaké plané krasořečnění zkrátka nepotrpíme, a každý vám potvrdí, že já, Melbar Kasom, jsem Ertrusanem, až do morku svých zatracených kostí. Jsem upřímný a svědomitý člověk s patřičnou měrou odborných znalostí. To mi úplně stačí.

Tuhle zprávu píšu jenom proto, že mi ten prcek nedal pokoje.

Zhruba před třemi měsíci začala moje rybí existence. Ti mrňousové, co se mi pořád pletou pod nohama, se rozhodli, že mě budou krmit jenom rybami. Bylo to děsné.

Žádná bytost Galaxie po mně, ertruskému velmistru všech tříd, nemohla chtít, abych polykal obyvatele moře prakticky v syrovém stavu.

Několik měsíců jsem snil o krásně vykrmeném pozemském prasátku, ale Siganci mi nic takového nenabídli.

Prcek plukovník Tilta mi nedal k dispozici ani palubní kuchyni, abych si ty ryby mohl aspoň usmažit.

A Lemy Danger — no jo, co byste od něj asi tak čekali! Prosil jsem ho, aby mi dovolil přinést si aspoň kousek dřeva z povrchu planety, ale zakázal mi to.

Základna byla maličká. Když člověk vstal, musel si dávat pozor, aby si nerozbil hlavu o strop. A Siganci hovořili o „gigantické klenbě!"

Já však trpěl jako zvíře. Ovládal jsem se jenom díky tomu, že jsme se nacházeli uprostřed bojové akce. Za jiných okolností bych se během prvních čtyřia dvaceti hodin sebral a zmizel bych.

Ted' konečně dorazila pozemská ponorka. Někdo jako já se jen tak nerozpláče, ale před čtyřmi hodinami jsem plakal jako dítě.

Dopotácel jsem se na palubu, pozdravil jsem se s posádkou a pak jsem oznámil kuchaři, že mu budu líbat nohy. Pochopil, že jsem zesláblý hladu, a konečně mi dal aspoň trochu najíst. Ale jak říkám, jenom trochu.

Prcek stál před instrumentáři chemické laboratoře a mluvil ne, on křičel na ty Pozemšťany, až jeho zelená pleť nabírala nachovou barvu. Musel na ty pozemské mrňousy křičet odpusťte, ale oni vážně měří průměrně jen metr osmdesát protože jinak by ho neslyšeli a přenosný zesilovač nechtěl použít.

Siganský křižník LUVINNO byl tak malý, že jsem nemohl ani prostrčit ruku hlavním vstupem, abych tam něco nezničila tudíž jsem nemohl sám analyzovat katalyzační látku, kterou ukořistil Koko.

Lemy tvrdil, že to byl on osobně, kdo přinesl těch dvacet kubíků, ale nebyla to pravda. Byla to Kokova práce, zatímco prcka málem zavřeli do klece.

Musel jsem se upřímně smát. Lemy by se na mě zlobil, kdyby věděl, že se směju jemu. Nyní chrлил teorii za teorií, přestože všichni na základně věděli, že jsme pozorovali pouze proces zpracovávání suroviny. Ukořistěný vzorek byl pro pozemské vědce málo. Potřebovali mnohem víc té oštrifikovací látky.

Seděl jsem v koutě chemické laboratoře a jedl jsem. Spojoval jsem dva požitky najednou: krmil jsem si žaludek a poslouchal jsem, co si povídají odborníci. Hubeňour profesor Ohndorf na mě valil oči, přestože jsem si dopřával teprve předkrm. Pravý pozemský krocan chutnal skvěle. Plněný jablečný dort jsem zapil šesti litry výtečné kávy. A můj obézni přítel kuchař mi sem už vezl půlku upečeného prasátka. Bylo krásně hnědé a křupavé.

„Poslouchejte, vážně ještě chcete pytel rýže a bednu sušených fazolí?" zeptal se mě akademicky vyškolený kuchař. Málem přitom vzlykal.

Utrhl jsem prasátku nožičku a zakousl se do ní.

„Nenažranče!" okřikl mě prcek.

„Neurážej!" odpověděl jsem poměrně spokojeně; protože mi chutnalo.

Musíte však vědět, že když promluví Ertrusan, obyčejné pozemské zařízení a vybavení vibruje. Pozemšťané se drželi za uši a Lemyho Dangersa smetla tlaková vlna ze stolu. Zřejmě jsem příliš silně vydechl a zároveň mi z úst vylétly drobečky, které Lemyho málem zabily.

Požádal jsem o prominutí a pak jsem překousl stehenní kost prasátka.

Prcek po mně vrhal jedovaté pohledy. Nechal se posadit zpátky na stůl a pokračoval v přednášce.

„Hned se pustíme do práce s přineseným vzorkem, pane," rozhodl hubený profesor.

„Pak se uvidí Kdybyste mohl ještě něco té látky obstarat, byli bychom vám vděční. S tou kapkou se daleko nedostaneme."

„S kapkou?" divil se prcek.

Znovu jsem se musel smát. Z jeho pohledu vypadalo všechno trochu větší.

„Kolik toho potřebujete, profesore?" zeptal jsem se mezi žvýkáním.

„Mohl byste mluvit trochu tišeji, pane nadporučíku?"

„Ale jistě," zašeptal jsem. „Obstarám vám toho dvacet litrů. Stačí?"

„Úplně," odpověděl Jerry Redgers a zkoumavě si mě prohlížel.

Lemy se ale otočil a řekl: „Smím se zeptat, jak se dostanete do bloku páte ostrážitosti, příteli?"

Zrovna jsem se zabýval kýtou vysněného prasátka. Kuchař zmizel. Pravděpodobně chtěl rychle přinést tu rýži, abych to nejedl bez přílohy.

„Díval jsem se na tvoje záznamy z akce. Myslím, že v dobře odstíněném bojovém obleku se mohu odvážit vyjít ven, aniž by mě hned zaměřili. Mohu vniknout skrz větrací šachtu. Ty nebudeš mít zatím na práci nic než zničit sací turbínu tak, aby aspoň čtvrthodinku nefungovala. Šachty jsou pro mě dost velké."

„Vyloučeno!" tvrdil prcek. „Dokážou zaměřit reaktor tvého bojového obleku. A jestli chceš klouzat šachtami, budeš muset použít antigrav. Jeho vyzařování zaměří taky!" Ohlédl jsem se na Isatu. Byl inženýrem ultrastrojů.

„Neříkal jste, že máte na palubě nejnovější vymoženosti vědy a techniky? Co mi povíte o nových bojových oblecích? Jsou dobré?"

„Dobré jsou," potvzoval Isata. „Do vzdálenosti deseti metru od zaměřovači stanice vás pořád ještě nikdo nezaměří. Totéž se týká i antigravu, který je skryt za odstíňovacím polem."

Zakousl jsem se do nového sousta. Lemy přecházel po stole jako Napoleonova miniatura.

„Ten materiál bychom potřebovali velice rychle," poznamenal Arando. „Flotila určitě zase brzy narazí na nepřítele. Musíme si pospíšet, pánové!"

* *

Konečně jsem byl zase jednou vybaven a vystrojen tak, jak se sluší na skutečného odborníka z USO. Můj nejvyšší šéf Atlanse postaral, aby se na nic nezapomnělo. Měl jsem na sobě nejmodernější letuschopný bojový oblek. Plochá tornistra na zádech skrývala siganský energetický agregát, deflektor a antigrav.

Než do výstupní komory natekla voda, aktivoval jsem ochranný štít, který mě pak dokonale chránil i před mokřím živlem. Neměl jsem díky němu potíže ani s tlakem vody. Stará základna, které jsme se vzdali, ležela třicet kilometrů východně odtud. Téměř s požitkem jsem se postavil proudům vtékající vody.

Bublala a šuměla, posílala bublinky, ale pak se pomalu utišila a zklidnila.

„Všechno v pořádku, Kasome?" zazněl ve sluchátkách Isatův hlas.

„V nejlepším pořádku," uklidňoval jsem ho. „Ale za žádných okolností neopouštějte ponorku, i kdybych měl zůstat venku déle, než bych čekal. Také se vám ozvu. Po dvou hodinách vysuňte vysílací sondu, ale použijte siganský mikrotyp."

„Rozumím. Hotovo, Kasome. Hodně štěstí!"

Vykořčil jsem k výstupu, sklonil jsem hlavu a vyšel ven z ponorky.

Postupoval jsem po jejím,povrchu. Isata nechal zapnuté infra. Docela dobře jsem tam viděl. Odrazil jsem se a pomalu jsem plul vzhůru. Za chvíli jsem se ocitl v úplné tmě. Nezbyvalo než udržovat směr.

Po určitém čase se voda kolem mě rozjasňovala a když jsem byl deset metrů pod hladinou, už jsem zase docela dobře viděl. Pokračoval jsem v plavbě a udržoval jsem těch deset metrů hloubky. Bylo nádherné využívat prostou sílu svého těla.Už po půlhodině jsem stál v místě, kde jsem se měl podle Lemyho instrukcí vynořit.

Doplul jsem ke kolmé skalní stěně a podle ní jsem vyplul k hladině. Bluesané vodu nemilovali. Ještě nikdy jsem neviděl Bluesana, který by si šel zaplavat.

Podíval jsem se na hodinky.Za deset minut se setmí, ale Bluesané v podzemních továrnách Gatasu stejně nebudou mít klid.

Tato planeta byla mateřskou planetou modře chlupatého lidu. Odtud vzlétly před tisíci lety jejich první kosmické lodě, aby začaly dobývat koloniální říši obrovitých rozměrů.Bluesané měli hodně dětí. Po třech měsících těhotenství se jim rodilo sedm až osm potomků. Proto tu žilo čtrnáct miliard Bluesanů s expanzními touhami. Jednoduše se sem nevešli.

Bluesané byli vysoce inteligentní a vzdělaní, proto mě napadalo, proč jejich vědci nezavedli regulovanou porodnost ale nikdo z Bluesanů na takovou možnost ani nepomyslel!

Ba právě naopak! Gataský stát porodnost podporoval. Rodiny tu měly průměrně třicet až čtyřicet dětí a zoufale bojovaly o život každého z novorozenců.

Ještě jsme přesně nevěděli, jak velká je říše Bluesanů. Pravděpodobně však měli obsazené všechny planety, které kdy objevili. Kam to chtěli dovést?

Zpočátku jsem věřil v náboženský vliv, ale když jsem zjistil, jak jsou tyhle bytosti chladnokrevné a jak logicky řeší všechny své problémy, spíše jsem pomyslel na eticky podloženou lásku k dětem.

Sledovali tím jeden jediný účel. Všechno bylo plánované a řízené. Akceptovali přelidnění jednotlivých planet, aby docílili něčeho, co bylo pro Bluesany důležitější než otázka, kams národem.

Když jsem se vynořil na hladinu, modré slunce Verth už zmizelo za obzorem. Jenom vrcholy nejvyšších budov se třpytily v zapadajících paprscích.

Lemy zvolil místo pro mé přistání dobře. Nacházel jsem se uprostřed přístavu mezi velkým počtem kotvicích plavidel.Námořní lodě tady na Gatasu nikdy nestavěli.

Možná, že to bylo nechutí Bluesanů vůči mokrému živlu, anebo díky moštům, které spojovaly jednotlivé kontinenty.

Vodní plavidla jsem tady ha planetě viděl výhradně jenom v Bloku Devatenácté Ostražitosti, v sídle tajné služby.

Doplul jsem k molu, chytil jsem se piloty a vypnul jsem energetický štít. Zároveň naskočil deflektor. Nové antizaměřovací pole obklopilo tornistru, vyzařující energii. Vyšplhal jsem se nahoru a rozhlížel jsem se. Na Gatasu se dříve také stavělo jen na povrchu země, ale jakmile došlo k přelidnění planety, začalo se stavět i v podzemí,

především pro gigantický průmysl.

Gatas a planety soustavy Verth představovaly zbrojařský podnik a loděnici prvního stupně, srovnatelné s Arkonem Úl nebo s pozemským Měsícem. Průmyslová zařízení byla budována až do hloubky dvou tisíc metrů.

Objevil jsem jen málo Bluesanů. Na tomto světě se po západu slunce nechodilo ven, leda z velmi vážného důvodu.

Několika skoky jsem dorazil ke skupince Bluesanů a zastavil se pár kroků od nich. Asi to byli přístavní úředníci. Jejich řeči jsem nerozuměl.

Neviděli mě. Asi tři sta metrů od nás se tyčila ocelová věž zaměřovači stanice. Antény byly nasměrovány k nebi. Odtud Bluesané čekali nepřítel.

Jeden z domorodců mě míjel tak těsně, že jsem musel uskočit. Ale ani ten mě neviděl.

Prohlížel jsem si ho. Ještě stále mě fascinoval pohled na tenký krček, na kterém byla hlava elipsovitého tvaru, podobající se dvěma talířům, překlopeným na sebe. Tělo bylo podobné jako u lidí.

Kreatura zmizela za nejbližší budovou. Měl jsem pocit, jakoby si mě její pár zadních očí prohlížel. Bluesané měli čtyři oči.

Vtom zavaly sirény. Na ocelové věži zaměřovači stanice se rozzářil fialový reflektor.

Přístavní úředníci se vraceli do budov. I já jsem se kryl. O chvíli později jsem uslyšel dunění agregátů přistávající vesmírné lodi. Z nebe se sneslo velké diskovité těleso a zmizelo za střechami horního města.

O tři minuty později byl poplach zrušen. Počkal jsem až po, mine poslední tlaková vlna a pak jsem se znovu rozhlédl.

Náš plán musel proběhnout co nejdříve. Vstupy do větracích šachet Lemy objevil už před několika týdny.

Stmívalo se. Město se zvolna měnilo v moře světél, ale jejich záře nedosahovala až ke mně. Viděl jsem i světla dvacet kilometrů vzdáleného kosmodromu. Tam vládl čilý ruch. Molkexové transportéry dosedaly velice často, což mi dokazovalo, že Bluesané dosud drží velký počet planet, na kterých měli vysazené červouny.

Trpčlivě jsem čekal. My Ertrusané neztrácíme hned tak svůj klid.

O deset minut později se něco dotklo mého ramene. Ani jsem se nehnul. Drobné prstíčky se mi zatnuly do materiálu obleku. Uvědomil jsem si, že Lemy za mnou poslal svého mikrorobota.

„Koko...?“

„Ano, pane, jsem to já. Viděl jsem tě.“

„Jak to?“

„Mám antideflektr nastavený na tvou frekvenci. Zaměřit tě ale nemůžu. Tvůj nový odstíňovač je super.“

Tiše jsem se zasmál. Koko se mi líbil.

„Kde je přesně vstup do vzduchotechniky, Koko? Vstoupíme tudy do podzemí?“

„Ne, pane. Byl byste nápadný. Použijeme vodní věž.“

„Cože?“

„Jedná se o šachtu o dvou funkcích. Protože se tyčí z moře, říkáme jí vodní věž. Podzemní město se rozprostírá zčásti podmořským dnem. V tomto místě není oceán hluboký. Široko daleko žádná anténa.“

„Dobrá, poletíme tam. Zůstaň na mém rameni a pevně se drž. Lemy už je dole?“

„Sedí na krytu turbíny a potí krev, pane.“

Málem jsem se nahlas rozchechtal. Tenhle robot měl ale smysl pro humor, hlavně co se jeho nadřizených týče!

Můj antigrav bzučivě naskočil. Pak jsem se odrazil a společně s Kokem jsme stoupali. Po chvíli jsem nabral směr nad moře k vodní věži. Jednalo se o ocelovou rouru o průměru dvaceti metrů, která byla uprostřed rozdělena na dvě části. Jedna polovina odváděla zplodiny a plyny z podzemí, druhá přiváděla čerstvý vzduch.

Přistál jsem na pootevřené klapce větrací šachty a hned jsem se musel pořádně přidržet, protože tam byl takový průvan, že by nás snadno smetl.

„Díky, pane,“ řekl Koko. „Ted“ odvysílám impulz. Pomyslel jsi na ocelová síta šachty? Jsou tam dvě. Jedno absorbuje prach a druhé záření.“

„To nech na mně. Jsem na to vybaven. Odvysílej impulz.“

* *

Ubohý Lemy Dangere! říkal jsem si v duchu. Ve svém světě jsi sice učiněný obr, ale každý rozměr a každá váha jsou přece jenom relativní...

Už jste někdy seděli na turbíně vzduchotechniky podzemní továrny? Ani si to raději nepředstavujte. Jen samotné vytí a burácení vzduchu mě málem připravilo o sluch. A bylo tam vedro jako na slunci!

Tak jsem se snažil myslet na Koka. Už musel být nahoře. Pokud moje propočty souhlasily, už se zákonitě musel setkat s Kasomem.

Znovu jsem se podíval na hodinky a vtom se konečně ozvala moje helmová vysílačka. Koko poslal domluvený trojitý impulz. Takže už na obřího Ertrusana narazil a chystají se vstoupit do věže.

Opatrně jsem vykročil. Položil jsem se na břicho a pomaluj sem se plazil do nebezpečné zóny. Přímou přede mnou se tyčilo ocelové obložení agregátů turbíny. Cítil jsem se tam jako pod mrakodrapem. Vysoko nade mnou, od mého stanoviště na neviditelné místo, se nacházel přívod oleje. Jakmile bych jej na okamžik zastavil, výsledek by byl jasný.

Existovaly samozřejmě i další možnosti jak zastavit sací turbínu, ale ty by byly příliš nápadné a mohly by vzbudit podezření. Určitě by tu pak došlo k vyšetřování a to jsme si nemohli dovolit. Nesměli jsme na sebe upozornit. Bluesané stále ještě netušili, že tady jsme.

Šplhal jsem nahoru. Byl jsem tak blízko strojům, že jsem zbytek cesty urazil pomocí vlastního antigravu. Nemohli mě zaměřit.

Kryt vstupu do olejového ventilu jsem samozřejmě nedokázal uzvednout, takže jsem si

musel vzít k ruce dezintegrátora propálit do přívodu oleje díru. Pak jsem si odpoutal od pasu nádržku s dvaceti kubíky speciálního prostředku, který byl vyroben v čarodějnické kuchyni USO. Obsah bohatě stačil.

Prostrčil jsem nádržku dírou, odjistil jsem ji, pustil jsem ji a hned jsem se dal na útěk. Odletěl jsem až ke vstupu ze strojovny a když mě zasáhlo sání, zapnul jsem svůj pulzátor, který mě bezpečně dovedl k cíli.

Když jsem byl na místě, znovu jsem musel napnout všechny síly, abych odsunul kryt. Prostrčil jsem hlavu a rozhlížel se.

„Napravo stál elektromotor. Ve stěně strojovny mizely silné kabely. Přístroj hučel jako pekelná brána.

Krátkým impulzem jsem informoval Koka. Potvrdil domluveným signálem příjem.

Ted' už jsem se jenom musel postarat, aby Kasom vlezl do správné šachty.

Obrovité šachty vzduchotechniky podzemního města měly na všech patrech rozvětvení a montážní přípojky. Já jsem se nacházel až dole v nejspodnější části.

Podíval jsem se na hodinky. Ještě tři minuty. Použil jsem mřížku s velkými oky. Tohle mohla být práce pouze pro siganského specialistu!

Když jsem unikl ze strojovny, prolétl jsem vedlejším sálem s rozdělovači, odkud byl vzduch veden do všech směrů.

A když jsem přistál na další mřížce, jako by za mnou explodoval vulkán. Obrovitý agregát se roztrhl a dělicí stěna mezi strojovnou a rozdělovnou praskla a zřítela se. Ze stroje vyšlehly dlouhé plameny. Turbína byla poškozena.

Tlaková vlna mě tak mocně přimáčkla k mřížce, až jsem si myslel, že mám zlomená žebra.

Ale bylo to dobré.

Tohle už muselo stačit.

Rychle jsem se vydal na cestu. Všude kolem vyly poplašné sirény. Bluesané pobíhali po chodbách. Pohyboval jsem se těsně pod stropy. Byly dostatečně vysoko, abych nenarazil do hlavy žádného Bluesana.

K výstupu jsem využil nouzové schodiště.

A o deset minut později jsem se ocitl v blízkosti obřích sálů, kde se zpracovával molkek.

* *

Koko odvedl skvělou práci. Sotva jsem vyletěl z montážního vstupu, už jsem viděl Kasomovu obrovitou postavu. Asi se tady cítil bezpečně, když vypnul deflektor.

Přistál jsem mu na rameni, posadil jsem se a přidržel se řemení.

„Já bych si na tvém místě zapnul deflektor," křikl jsem gigantovi do ucha.

Kasom pokrčil rameny. Málem mě to shodilo. Když pomyslíte, že jsem vypnul antigrav a že je Melbar vysoký téměř tři metry, pochopíte, že jsem se ocitl v ohrožení života. Přísně jsem ho pokáral.

„Cos to provedl s turbínou?" zašeptal Kasom. „Věž se celá zapotácela..."

Zase jednou zapomněl, s kým má tu čest. Hned jsem mu to vysvětlil.

„No jo, prcku," odsekl. Co se stalo? Mohou nás díky tobě objevit?"

„Nesmysl!" křikl jsem mu zlostně do ucha., Jen jsem trochu nasýtil olej, to je všechno.

Pravděpodobně došlo k nepředvídaným vedlejšími účinkům. Motor se zadřel. Nic jiného Bluesané nezjistí."

„To doufejme! Dávám ti slovo, že nevlezu do transmiteru dřív, dokud se otázka molkexu nevyjasní. Tak kde máme sál s ostřikovacím zařízením?"

„Kde máme ty sály, chtěl jsi určitě říct! Jsou jich tady stovky. Většinou na tomhle patře. Tady po chodbě a pak doprava.Stroje přímo ucítíš."

Kasom se rozběhl. Když se vynořili Bluesané, vznesl jsem se ke stropu a s pomocí antigravu jsem tam zůstal viset, dokud se cesta neuvolnila.

Zastávám sice názor, že Melbar Kasom je skutečný neotesanec, ale což se musí uznat — tady byl ve svém. Živlu. Nesrazil se ani s jedním domorodcem. Stroje hbitě

obcházeli. Přesně které jednoduše přeskočil.

Dospěli jsme k obrovské bráně, kterou klouzaly transportní pásy. Kasom se na jeden postavil. Projeli jsme mezi několika skupinami vzrušeně debatujících bluesanských techniků, aniž bychom s nimi přišli do kontaktu.

Kasom se sklonil a ohmatl molkexovou hroudu pod svýma nohama.

„Jako, skála," zašeptal. Takže uměl mluvit potichu, když chtěl!

O kus dál vzadu se tyčily první stroje. Hala byla tak vysoká, že jsem málem neviděl strop.

Několik metrů od automatických chapadel Kasom z pásu seskočil. Mířili jsme ke sto metrů dlouhé ostřikovací lavici.Když Kasom přistoupil blíž, nakyslý pach se stal téměř nesnesitelným.

„Pospěš si přece," řekl jsem a potlačoval jsem přitom návaly kašle.

Vytáhl z kapsy plastický vak, rozložil jej a podržel otvor pod ostřikovadlem. Jakmile se naplnil, uzavřel jej a připevnil si ho k pasu.

Tím byl náš úkol splněn. Kasom si přesto nedokázal odepřít zvědavost a nahlédl i do sousední haly. Mollex se tam válcoval.

"„Jak jen to dělají?" bručel obr. „Podívej se na to! My se zoufale snažíme opracovávat molkex těmi nejsložitějšími a nejmodernějšími nástroji, a oni ho tu prostě válčují jako by nic,ořezávají, lisují. Kam asi ukládají hotové vyřezané kusy?"

„Dozadu do loděnice k hotovým křížníkům. Rovnou ho přikládají na pláště lodí."

Kasom se smutně usmál.

„Je to zázračně prosté..."

„Už bychom měli jít," naléhal Koko, který seděl na Kasomově druhém rameni.

„Zachytil jsem vysílací signály. Do vyšetřování se zapojila tajná služba. Ozval se i můj simultánní tlumočník. Někdo by rád věděl, proč ten motor vybuchl. Už zjistili příčinu nehody."

„Hovoří o nehodě?" zjišťoval jsem nervózně.

„Ano, pane.“

Kasom se usmál a suverénně minul několik Bluesanů. Ale i když pro ně byl neviditelný, stejně jsem si oddechl, když jsme dorazili k šachtě. Hluboko pod námi pobíhala světla. Bluesané se hádali a dohadovali. Společně s Kasomem jsem se začal vznášet nahoru do bezpečí.

Sotva jsme dorazili na svobodu, uvolnil jsem se. Koko mě následoval. Kasom letěl nad moře, aby se ponořil o kousek východněji.

Když jsem ve svém speciálním plavidle dorazil k velké ponorce, po Ertrusanovi nebylo nikde ani stopy.

Vklouzl jsem dovnitř a letěl jsem k chemické laboratoři. Ale Kasom tam už byl! Seděl v koutě, drze se šklebil a pojídal tak obrovský kus masa, že se tni při pohledu na něj udělalo špatně.

„Ahoj, tak vy už jste tady taky, pane majore?“ oslovil mě Ertrusan.

Vrhl jsem po něm zničující pohled. Zachechtal se tak, až jsem si musel zakrýt uši.

„Omlouvám se,“ řekl Kasom.

Obrátil jsem se na vědce. Zajímalo mě, jestli jim těch dvacet litrů bude stačit, ale nikdo mi neodpověděl! Něco zamumlali a pokračovali v práci!

* *

Být Ertrusanem má své výhody, musíte však těm trpasličím Pozemšťanům neustále připomínat, aby nezapomínali na rozměry vašeho těla o velikosti a potřebách žaludku ani nemluvě.

Muži z výstrojního oddělení USO na mě nezapomněli a vybavili jednu kajutu ponorky nábytkem, který odpovídal mým tělesným proporcím. Už několik měsíců jsem konečně zase spal v prvotřídní posteli.

desetinku vteřiny, abych si uvědomil přítomnost cizí osoby. Než jsem ale stačil vyskočit, někdo řekl: „Pomalů, pomalů, nadporučíku Kasome! Tady je profesor Ohntorf. Co je vám, příteli? Jste nějak nervózní.“

Uvolnil jsem se. Ohntorf vypnul osvětlení stropu.

Byl patrně stejně nervózní jako já, ale z jiného důvodu.

„Profesore, už nikdy do mé kajuty nevstupujte bez vyzvání! Hlavně když spím. Lidé mého druhu na to reagují divně, velmi citlivě, jestli mi rozumíte. Pokud byste udělal ještě jediný krok kupředu, byl byste mrtvý muž. Specialista USO jev bojové akci podoben granátu. Pamatujte na to. To je vše. Takže čemu vlastně vděčím za vaši návštěvu?“

Ohntorf zbledl. Zdálo se, že pochopil, co jsem mu naznačoval. Za ním se vynořili Arando a Redgers. Chemikovy zrzavé vlasy jako by hořely. Netrpělivě odstrčil hubeného hyperfyziká, a zahleděl se na mě rozzářenýma očima. Redgers se díval taky nějak divně.

Pohlédl jsem na hodiny. Bylo krátce po půlnoci palubního času. Spal jsem přesně tři

hodiny a dvaadvacet minut.

„Jste si jistý, že jste nám přinesl tekutinu, kterou je ostříkován molkek? Nemohl jste se zmýlit?“ vyjel na mě Ararido.

„Jste opilý, doktore?“ vytřeštil jsem na něj oči.

„Tak co jste nám to přinesl?“

Trochu jsem znervózněl. Ti pánové měli příliš málo času nato, aby žertovali.

„Přinesl jsem, co jste chtěli. Modrou ostříkovací tekutinu.“

„My jsme chtěli látku, pomocí které Bluesané změkčují molkek, ale víte, co jste nám přinesl vy? Někdo si s vámi zažertoval a teď se smíchy popadá za břicho.“

Posadil jsem se.

„Tak mluvíte, doktore! Ale ta hmota je přímo z linky! Bral jsem ji rovnou z trysky, která stříkala na molkek!“

Arando si otřel hřbetem ruky čelo. Redgers se posadil.

„No dobře, Kasome,“ začal. „Takže látka, kterou jste nám přinesl, není nic extra.“

Máme ji i na naší palubě. Substance, kterou jste nám přinesl z podzemí, je hydrogenium peroxýdatum, H_2O_2 , osmdesátipětiprocentní roztok. Velice nestabilní látka, která inklinuje k zákeřným reakcím. Kasome, já se vás ještě jednou ptám, jestli jste ji omylem nenabral někde jinde!“

Zírali na mě jako soudci.

Zavřel jsem oči a bojoval jsem o sebevládu. V duchu jsem ale jásal. Tak tohleto bylo!

„Dávám vám své slovo, doktore. Ať vám ho potvrdí Lemy Danger. Kdy poletíme domů?“

Venku na chodbě se někdo zasmál. Jeho smích ale zněl příliš suše. Tady něco nesesedělo!

Arando si rukou přičísl vlasy.

„Já vám věřím, Kasome. Pravděpodobně se nyní, v duchu ptáte, proč posádka siganského křižníku sama neanalyzovala tuhle látku. Normálně to zvládá každý student chemie v prvním semestru.“

„Přesně,“ ozval se Lemy, který právě přiletěl do kajuty. „Mí lidé by na to stačili. Jedná se o intenzívně modrou, kysele zapáchající látku se značnou nestabilitou. Jak je možné, že s ní Bluesané zacházejí jako s vodou? To je přece divné!“

„Udeřil jste hřebíček na hlavičku, pane,“ vysvětloval Arando dutým hlasem. „Analýza byla složitá. Ten materiál nereaguje jako obyčejný peroxýd vodíku. Bluesané totiž do směsi přidávají látku, kterou neznáme. Mimochodem, věřili byste, že ta tekutina vyzařuje parafyzikální impulzy?“

Tomu jsem se opravdu podívil! Lemy si tím svým neopakovatelným způsobem schoval tvář do dlaní a ztěžka si ke mně přisedl.

„Něco podobného jsem čekal,“ tvrdil tak neochvějně, až jsem mu to málem věřil. „Co jste ještě konstatovali, pánové?“

Ohntorf přikývl a pokračoval: „Neznám žádnou základní chemickou látku a žádnou

chemickou sloučeninu, která by prokazovala parafyzikální efekty. Modrá substance však jednoznačně vyzařuje v pětidimenzionální oblasti. Z toho lze soudit, že Bluesané používají nějaký energetický katalyzátor, aktivovaný peroxydem. Neviděli jste v bloku páte ostražitosti nějaký synchrotron k převodu normálních energetických částic na hyperčástice?"

Lemy zavrtěl hlavou. Nic takového tam nebylo. Byl tak často v těch továrnách dole, že by si takového mamutího bloku docela určitě musel všimnout.

„Tak to jsme zase v koncích," rezignoval biofyzik Redgers. „Udělalí jsme jeden krok vpřed a znovu jsme se zastavili. Nedělejte si falešné naděje! Pokud se specialistům USO nepodaří přinést ten katalyzátor, můžeme rovnou vstoupit do transmiteru a ponorku zničit."

„Srdečné díky, doktore," řekl Lemy. „Jsem velmi rád, že to říkáte. Opravdu jsme udělali vše, co bylo v našich silách."

Zdrtíl jsem ho pohledem. Ten katalyzátor mě vyprovokoval. Hned jsem oslovil Ohntorfa: „Máte představu, jak by měl vypadat? Myslíte si, že to bude další tekutina, anebo třeba nějaký prášek?"

Ohntorf pokrčil rameny.

„Já neznám látku, která by vyzařovala v Hodrononově oblasti. Parastabilní částice nezachytíte normálními přístroji a obávám se, že je ani nevezmete do ruky."

„Ale já jednu takovou látku znám," řekl kdosi hlubokým hlasem.

Otočil jsem se ke dveřím.

„Že by zrovna kybernetik?" poznamenal Ohntorf. „Jenom jestli se vám to nezdálo, Balbo!"

Dr. Balbo Shinat, kybernetik a vládce palubního počítače, sraštil čelo. Také si přisedl na moje lůžko, podíval se na moje nahé nohy a připomněl mi tím, že jsem vlastně chtěl spát.

„Na Astrellu VII existuje druh zvířete, jehož míšní tekutina je silným hyperzářičem," začal Shinat. „Taky bych to sám nevěděl, kdyby se do debaty nezapojil Euras a nenašel tuhle informaci."

Zbystřil jsem. Euras byl palubní počítač. Všiml jsem si, jak Arando zadržel dech, pak přimhouřil oči a přemýšlel.

„Jak vás napadlo využít počítač?"

„Je to můj chleba," odpověděl kybernetik. „Kromě toho už před dvanácti hodinami za mnou přišel jistý Melbar Kasoma požádal mě, jestli by nebylo možné vyhodnotit bluesanskou lásku k dětem. Euras dospěl k překvapivém závěru. Vzhledem k chladné vypočítavosti Bluesanů je podle něj vysoká porodnost identická s tovární výrobou. To koukáte, co?"

Opravdu mě to zaskočilo.

„Ale co to má společného s katalyzátorem?" zjišťoval Redgers.

„Možná, že všechno. Když jsem dostal do ruky výsledek vaší analýzy, znovu jsem naprogramoval Eurase. Dal jsem mu za úkol najít společné prvky tajemného

katalyzátoru a předchozích zjištění. Vyhodnocení už mám, Euras vycházel ze skutečnosti, že inteligentní bytosti typu Bluesanů neztrácejí čas záležitostmi, ze kterých by netěžili. Mají tak vysokou porodnost, že se už na svou planetu nevejdou, ale přesto ji podporují. Člověk by řekl, že jsou snad šílení. Euras tuhle záležitost kompletně vyhodnotil. Bezchybně, pánové!"

„Tak mluďte," pobídl ho Ohntorf.

„Hned. Chování Gatasů, které považujeme za vládnoucí národ Druhého Impéria, je řízeno molkexem. Zařídili se tak už před dvěma tisíci lety. Veškerý průmysl, především ten zbrojní, je na molkexu závislý. Proto je pro ně výroba molkexu velice důležitá. To znamená, že je pro ně velice důležitá i výroba katalyzátoru. Počítač tedy vzal v potaz informaci o zvířatech na Astrelu VII. Nabízela se mu paralela, protože zjistil, že se kdysi na Zemi ke stabilizaci koncentrovaného H₂O₂ používala močovina."

„Ano!" potvrdil Arando. „Už něco tuším!"

„Euras toho vytušil ještě více. Oba podivuhodné fenoményna Gatasů se jmenují molkex a plánovitě řízená porodnost.Euras tvrdí, že velký počet novorozenců produkuje až do určitého věku látku, která by mohla být hledaným katalyzátorem. Může se přitom jednat o tělesné výměšky jako v případě zvířat na Astrelu VII, tedy o organickou substanci."

Neopovažoval jsem se přerušovat tuhle diskusi. Najednou to všechno vypadalo docela jinak.

„Vyrazíme za úsvitu," zašeptal Lemy. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, že mi zase vylezl na rameno.

Naklonil jsem hlavu a podíval jsem se na něj. Rozuměli jsme si! Pokud jsou děti Bluesanů zneužívány, přijdeme nato.

Má kajuta se rázem vyprázdnila. Vědci se vrhli do práce. Zasypávali kybernetika Shinata otázkami.

Byly dvě hodiny ráno. Na spánek jsem už neměl ani pomyslení. Vzal jsem prcka do dlaně a položil ho na podlahu. Koko tam byl také, ale mlčel.

„Vezmete mě s sebou?" ptal se. „Vynasnažím se, abych nevykládal hlouposti."

* *

Můj šestý smysl mě varoval, abych se otočil a zmizel. My Siganci na předtuchy dáme, protože nevznikají jen tak samy ze sebe. Jsou to projevy mozku, který neustále analyzuje situaci. Jestliže nedokáže určit druh ohrožení přesně, vydá alespoň signál o hrozícím nebezpečí. Že jsem své předtuchy poslouchal, to mi, majoru Dangerovi, mnohokrát zachránilo život.

Nechtělo se mi Melbarovi věřit, ale viděl jsem mu na očích,že má podobný pocit. Blok Páté Ostražitosti se proměnil v obleženou pevnost.

Během noci sem napochodovaly tisíce molkexem opancéřovaných ozbrojenců. Město

na povrchu a blízký kosmodrom byly odříznuty od světa. A uměl jsem si představit, jak to vypadá v podzemí.

„Tohle je důsledek té tvé exploze, prcku!“ tvrdil Kasom. „Jestli se nepletu, budou vybuchlý stroj zkoumat kousek po kousku, jako se to dělá v případech zřícení kosmické lodi. Aby přesně zjistili příčinu exploze. A za jak dlouho myslíš, že najdou stopy kyseliny? Nezapomínej, že ten zředěný olej bude všude! Prcku, to ale není žádná výčitka, rozumíš? Chci slyšet tvůj názor. Kolik máme podle tebe času?“

„Počítej tak nejvýš osmnáct hodin. Je mí líto...“

„Dobře, takže osmnáct hodin. Až Bluesané zjistí, co se vlastně stalo, začnou hledat viníka. Budou podezíratí nás?“

Přemýšlel jsem. Před čtvrthodinou vyšlo slunce. Dlouhý den páte planety slunce Verth začínal. Najednou jsem se už necítil tak bezpečně jako během uplynulé noci. Země se nacházela 68 319 světelných let daleko od Gatasu. Mezi ní a soustavou Verth se táhlo centrum Mléčné dráhy. Návrat byl možný pouze s pomocí transponderové stanice ESS1. Zatím jsem nechtěl mluvit o návratu, alespoň ne dřív, než vyřešíme i tu nejposlednější hádanku.

„Budou brát v potaz variantu, že se na jejich planetu vloudilo pozemské komando?“ ptal se Kasom.

„Pravděpodobně ne. Tvůj útek z vezení tajné služby asi nebudou dávat do souvislosti s explozí. Mnohem pravděpodobnější je předpoklad, že si pánové Devatenácté Ostražitosti znovu uvědomí, na jak nejistých nohách stojí jejich obří říše. Veškeré kolonializované národy číhají na chvíli, kdy se budou moci vrhnout na Gatas. Budou podezřívat někoho ze svých.“

„A co ta tvoje speciální kyselina? Co když zjistí, že nemůže pocházet z Gatasu?“

Tohle mě vylekalo. Kasom měl pravdu.

„Hochu, hochu!“ zvolal Koko. „Vidím to černě. Měli bychom letět. Možná, že nás za několik hodin zaměří. Kdo ví, jaké přístroje si sem přinesou. Až nás začnou podezírat, nerad bych se tu motal.“

„Správně. Pustíme se do práce,“ naléhal Ertrusan. „Neměl bych tady na vás raději počkat? Mé přístroje vyzařují tisíckrát více energie než vaše miniatury. Budu se řídit tvými rozkazy, majore Lemy.“

„Jak milé, pane nadporučíku! Potřebuju tě jenom jako nosiče zavazadel. Jinak můžeš zůstat tady.“

Kasom zafuněl, až jsem se musel zasmát. Pak jsme odstartovali.

Kasomův ochranný antizaměřovací štít byl prvotřídní. Perfektně nás kryl všechny. Vystoupali jsme dostatečně vysoko, abychom si mohli prohlédnout město. Koko hlásil zachycení zaměřovačích impulzů. Vlastní záření Kasomových přístrojů se nedalo zaměřit, ale bylo možné, že nás zachytí nějakou náhodou. Každopádně jsme byli varováni.

Pomalu jsme klesali dolů mezi domy Bloku Páté Ostražitosti. Vojáci tajné služby byli všude. Bez ustání zastavovali chodce a kontrolovali je.

„Přece jen sázejí na atentátníky z vlastních řad," mínil Melbar.

„Tvůj optimismus bych chtěl mít... Pozor, v téhle budově je umístěno ministerstvo. Tady mu říkají Jedenáctá Moudrost." „Kde je klinika?"

„Přímo za nose. V centru."

Kasom se řídil podle mých instrukcí. Koko dostal za úkol odposlouchávat spojové vysílání a registrovat přicházející zaměřovači signály. Mezi budovami jsme se nacházeli poměrně v bezpečí.

Zabočili jsme k jihu. Mřížovou věž kliniky bylo vidět zdaleka. Několik kulovitých a směrových antén naznačovalo, že je tam velká vysílačka. Ptal jsem se sám sebe, nač asi klinika potřebuje takovou silnou vysílačku.

Kasom najednou tak prudce přibrzdl, že mě to zase shodilo z jeho ramene. Jen taktak, že jsem se zachytil řemení. Obr si mě hrubým způsobem upravil.

„Vidíš to?" zašeptal, aniž by nějak zareagoval na moji stížnost. „Podívej se na to!"

Zahleděl jsem se před sebe a vyděsil jsem se. Klinika, komplex asi třiceti nejrůznějších budov, vypadala jako kasárna. Několik tisíc Bluesanů, náležejících k elitní vojenské jednotce tajné služby, hlídalo na dvorech, před vchody a na střechách.

„Rád bych věděl, co je na porodnici a dětské nemocnici tak důležitého, aby je musel hlídat celý regiment vojáků," poznamenal Kasom. „Prcku, mně se zdá, že Shinat má pravdu. Nebo jeho počítač Euras."

„Seřazení logických úvah," ozval se Koko.

„Tiše," srovnal jsem ho. „Nech si ty své moudrosti pro sebe.

Taky vidíme, že se tu děje něco neobvyklého. Čahoune, musíme do střední budovy."

„Do té s šestihrannou kopulí?"

„Ano, tam se řadí jedna porodní stanice k druhé. Možná, že tam jsou ještě jiná oddělení, to nevím přesně. Stroje, postavené v sálech, jsem zatím vždy považoval za teplomety. Podíváme se na to zblízka. Počkáš tady na moje zavolání."

„Aby nás mohli zaměřit, co? Bluesané jsou zrovna teď hezky divocí. Podívej se na ty jejich antény! Přelet přes město bych už neriskoval. Nedá se nic dělat, dovnitř musíme jít spolu! Víš kudy?"

„Nejlépe vchodem, můj milý. Kdybych byl sám, měl bych možnost použít větrací šachtu. Na tak horkém světě jako je Gatas jsou všude."

Ertrusan už nic neříkal a vztlkl. Nezasahoval jsem. Každý specialista USO i bez poučování ví jak se má chovat, dokonce i takový slon jako Melbar Kasom!

Přistál na střeše hlavního portálu, položil se na břicho a zahleděl se pod sebe. Když stráže začaly kontrolovat skupinku lékařů; Melbar se jednoduše snesl přes jejich hlavy do haly a zůstal viset na lustru.

O půl hodiny později jsme už byli v podzemí kliniky. Vypadalo to tam na nejdůležitější místnosti.

Kasom seděl na automatickém transportéru, který vzlal několik nádob. Projeli jsme další branou mezi strážnými, aniž by si nás všimli.

Dokázal jsem si představit, jak se můj kolega musel asi ovládat, aby nepopadl

některého ze strážných za krk a nezatřepal s ním. To bylo Kasomovým nejnaternějším přáním od chvíle, kdy přistál na páté planetě modrého slunce Verth.

Ale nechal toho. Jakmile jsme dorazili do sálu, odlepil se od stroje a vznesl se ve stavu beztlíže ke stropu. Tam se položil na výztuž.

„Tak, a teď jsi na řadě ty! Rozhlédni se. Budu tě hlídat. Kdybys objevil cokoliv podezřelého nebo zvláštního, dej mi znamení. Použiju antideflektorovou optiku. Připraven?“

„Připraven,“ odpověděl jsem. Už jsem totiž objevil něco, co mi připadalo velmi zvláštní. „Koko, ty zůstaneš u nadporučíka Kasoma. Nepotřebuju tě. Dávej pozor na spojový provoz, hlavně na zaměřovači impulzy!“

„Dobře, pane, to zařídíme. Co to dělají tam dole?“

„To by mě taky zajímalo!“ tiše poznamenal Kasom, ale s tak hrozivým podtónem, až mě to zneklidnilo.

Zahledl jsem se dolů. Všude stály ty lesklé, čtverhranné nádoby. Na bocích byly vypouklé. V každé nádobě leželo drobné stvoření a vydávalo žalující zvuky. Znělo to jako pištění a pískání. Přehlušovalo to bzucení strojů. Všudypřítomní lékaři si toho nevšimli.

„Bestie!“ supěl Kasom. „Zneužívají děti! Ať mi nikdo netvrdí, že s nimi provádějí něco, co je důležité pro jejich život. Normálně je napichují!“

„Ovládej se,“ uklidňoval jsem ho. „Nemá smysl proti tomu cokoli podnikat. Tohle se na Gatasu děje už nejméně dva tisíce let.“

„Ty stroje strkají dětem do těla trubičky. Něco z nich odsávají.“

„To je politováníhodné, ale my na tom nic nezměníme. Naším úkolem je hledat něco jako nádrž, do které odvádějí to, co vysávají dětem z těla.“

„Mizerové zatracení,“ skřípal zuby gigant. „Honem, pospěš si! Dlouho se na to nevydržím jen tak nečinně dívat. Hele, u každého stroje je nádoba, do které to shromažďují támhle právě jednu vyměňují!“

Zapnul jsem deflektor, nastartoval antigrav a seskočil jsem z Melbarova ramene.

* *

Přistál jsem na kulovitém kloubu strojové paže a díval jsem se do jednoho z košů. Bluesanské dítě bylo maličké, mnohem menší než lidský novorozenec, ale jeho diskovitá hlavička byla nepoměrně velká. Ve výšce boků byly do tělíčka zavedeny dvě trubičky, propojené s nejbližším strojem. Jiné trubičky zásobovaly tělíčko živinami. Viděl jsem dost.

Zjistil jsem ještě, že ke každému stroji je připojeno šest dětí. Bluesané odebírali plné nádoby a vyměňovali je za prázdné. V jejich blízkosti jsem vnímal stejný nakyslý zápach, který bylo cítit už u ostřikovacích nádrží.

Tekutina, získávaná z dětí, byla řídká a žlutá jako med. Sázel jsem na moč, která je u malých dětí bohatá na různé výměšky žláz. Tuto tekutinu jsem nazval hormon B a

všechno jsem natáčel na záznam k pozdějšímu využití. '

Trvalo půl hodiny, než Bluesané naplnili větší nádrž, kterou pak chytli za držadla a odnášeli do vedlejšího sálu. Následoval jsem je a podíval se tam také.

Byla to laboratoř. V kovových regálech stály stovky průhledných nádob s hormonem B.

„Vstupte!“ ozval se za mnou Kasom a vzal mě do dlaně. Chytil mě jako mouchu.

Zmizel jsem v jeho deflektorovém štítu a přistál na jeho rameni.

Kasom si nenechal ujít vhodnou příležitost. Také si už všiml, co se děje ve vedlejší místnosti. Chvilí jsme zůstali a jenom jsme se dívali. Bluesané nádoby balili a označovali.

„Když někdo něco takhle spěšně balí, počítá s rychlým odvozem. Řekl bych, že bys dvě takové nádrže rád vzal s sebou.“

„Čtyři.“

„Nesmysl, Kasome! To by bylo nápadné.“

„Ať. Mají to pečlivě spočítané. Všimnou si i jednoho jediného zmizelého kanistru. Nebud' malicherný, prcku. Já věřím, že máme katalyzátor, který hledáme. Hlídej dveře. Snesu se dolů, seberu jim ty nádrže a mizíme. Koko, něco nového?“

„Moc toho není, pane. Nezachytil jsem žádné zaměřovačí impulzy. Zato spojový provoz je tu velice silný. Už zjistili, proč explodoval motor sací turbíny. Velmistř Devatenácté Opatrnosti právě dostává informace. Používají kód. Právě ho dešifruji.“

Kasom na nic nečekal. Tiše přelétl místnost, oběhl Bluesany a postavil se za poslední regál s hormonem B. Pak vytáhl z kapsy šňůru, protáhl jí držadly šesti nádrží a zabral. Všech šest nádrží zmizelo v jeho deflektorovém stínu a za další okamžik jsme se už nacházeli na zpáteční cestě. Sotva jsme dorazili na palubu ponorky, Melbar odnesl nádrže do laboratoře. Vzrušené otázky členů posádky jsme neposlouchali.

Najendou jsem byl hrozně unavený a hladový. Teď byli na tahu Pozemšťané. Doufal jsem, že se jim podaří žlutou látku, kterou jsem nazval hormonem B, analyzovat...

* *

Třebaže jsem i na ertruské poměry hotový Goliáš a tím se nevytahuji, jen konstatuji obecně známá fakta. Byl jsem utahaný jako kuň. Spal jsem deset hodin v jednom kuse, potom jsem se vykoupal a pořádně se najedl. Na Gatasu bylo brzké odpoledne, ale my jsme z něj nic neměli.

Na povrchu planety mezitím propuklo peklo. Koko vylétal pravidelně nad hladinu, aby zjišťoval, co se tam děje. Teď se vrátil právě před hodinou.

Bluesané prohledávali pobřeží a okolí ostrova. Dalo se očekávat, že dříve nebo později objeví i naši bývalou základnu nebo i klapku, která se uvolnila z vraku kosmické lodi, aby mohla ponorka vyplout.

Ponorka byla připravena k plánované samodestrukci. Kdyby mělo být po mém, už bych z této planety dávno vypadl. Rhodan však doufal v komunikaci s Bluesany.

Doufal, že ses nimi domluví, nebo že s naší pomocí najde zbraň proti molkexu.

My jsme však dospěli k názoru, že už nám nezbývá moc času. I když Bluesané neměli rádi vodu, určitě si dokáží představit podmořský člun.

Po posledním Kokově návratu proběhla porada v chemické laboratoři. Řídil ji zrzavý doktor Thorsen Arando.

Na stole před ním ležela podlouhlá nádrž s našroubovanou tryskou. Nejenom že vypadala jako hasicí přístroj, on to taky hasicí přístroj byl. Jen š tím rozdílem, že nyní obsahoval tu nejhorší látku, jakou Arando podle svých slov kdy vyrobil.

Prcek dostal něco podobného v mikroformátu.

Mluvílo se o propočtech Eurasu, který tvrdil, že Dangerem zpozorovaná nehoda při ostřikování mohla být způsobena odchylkou roztoku maximálně o 0,05%. Počítač dále radil, aby byl vyroben téměř stoprocentní roztok H2O2, stabilizovaný hormonem B. Arando byl velice překvapen výsledky svého výzkumu. Peroxyd se po přidání hormonu B skutečně stabilizoval a zároveň vykazoval silné hyperzáření.

Proto také souhlasil s počítačem. Stoprocentní roztok s hormonem B by měl stačit ke zničení molkexové vrstvy...

Nyní záleželo na pokusu.

Doktor Arando se podíval na hodinky. Zaměřovači centrála NAUTILU se opět hlásila. Rozzářil se monitor a Isata pozdravil přítomné. „Pospěšte si, lidičky! Nahoře se dějí věci... Těsně nad hladinou moře je několik vesmírných lodí. Hledají nějaký energetický zdroj. Doufám, že jsme dost hluboko. Reaktor máme vypnutý. Jak jste daleko?“

„Jsme hotovi,“ řekl Arando do mikrofonu palubního komunikátoru. „Potřebuji už jen poslední výsledky testů.“

„Tak příjemnou zábavu.“

Isata vypnul spojení.

Ale než jsme se stačili nadechnout, hlásil se znovu: „Hypersignály od Lorda admirála Atlana! Jeho flotila se nachází v blízkosti soustavy Verth. Hlásí silné soustředění bojových jednotek protivníka. Atlan přikazuje, abychom se dali okamžitě na ústup, pokud by to situace vyžadovala.“

Arando se konečně musel propracovat k nějakému výsledku. Všichni jsme věděli, oč tu jde.

„Vy musíte být úspěšní!“ naléhal. „Postříkejte cokoliv, co má na sobě molkex. Není nutné znovu pronikat do podzemí. Možná, že byste se tam už stejně ani nedostali.“

Úplně postačí, když postříkáte uniformu nějakého oficíra, nebo pancíř nějaké lodi. Uvidíte, jaká nastane reakce. Jsme na to všichni zvědaví. Já osobně budu čekat na palubě NAUTILU.“

Víc už ani říkat nemusel. Přistoupil jsem ke stolu a vzal do ruky upravený hasicí přístroj. Když jsem s ním zatřepal, Redgers zalapal po dechu.

„Opatrně, příteli, nehrajte si s ohněm! Kdo ví, jak dlouho ta látka vydrží stabilní!“

Šli jsme. Už nebylo o čem mluvit. Než jsem vystoupil z ponorky, ještě jsem si

zkontroloval zbraně.

Prcek se mi smál.

„Proč?“ zeptal se. „Bud' včas utečeme, anebo nám v centrále USO zřídí krásné bronzové pamětní desky!“

„Bud' zticha, mrňousi.“

„Proč? Sedím ti na rameni. Koko se bude pohybovat sám.“

Prostořeký robot už vyrazil na palubě našeho siganského člunu. Věděli jsme, že na Gatasu zavládl stav ohrožení. Určité objevili ztrátu šesti nádob s hormonem. Pokud si to dali do souvislosti s arkonidskou lodí, jejich tajná služba už věděla, že má na planetě Pozemšťany. Opravdu by pro nás bylo nejlepší utéct, ale to bychom nevěděli, jak molkex zareaguje na naši směs.

* *

Plán jsme pozměnili. Bylo zřejmé, že se na pobřeží nedostaneme. Bluesané do této oblasti soustředili tisíce vesmírných lodí. Gigantické bojové křižníky hlídaly pevninu, neustále střídely nazdařbůh do vody u břehu a uváděly ji do varu.

Když jsme poznali, že jakákoliv akce na pevnině musí zákonitě skončit naší smrtí, dostal Koko nové rozkazy. S maximálním zrychlením si to namířil k ostrovu, u kterého se zřítíla naše loď.

Museli jsme tudíž urazit sto šedesát kilometrů; což nebylo nic příjemného, ale dostali jsme se tam bez ohrožení. Kokovy předchozí průzkumné lety se nyní ukázaly jako velmi užitečné. Na břehu ostrova ležely trosky našeho bojového křižníku. Byl vyloven tažnými paprsky Bluesanů. Kolem vraku pobíhaly stovky domorodců a mnozí z nich byli oblečení do trpytivých molkexových přehozů.

O kus dál ležela výstupní klapka, za kterou před nedávném cíhal NAUTILUS.

Přirozeně, že si Bluesané dávno všimli, že na křižníku nepřiletěl nikdo živý a že jej řídil jenom počítač.

Lemy si mi vylezl na přilbu. Protože jsem vystrčil hlavu tak, abych viděl nad hladinu, i prcek se chtěl podívat. Koko zůstal ve člunu deset metrů pod námi.

Musel jsem se spokojeně usmívat.

Na ostrově byli všichni tak zaměstnaní, že vůbec nehlídali moře. Bluesané logicky usoudili, že pokud na palubě lodi přeže jen někdy byli Pozemšťané, nyní už určitě vyhledali bezpečnou vzdálenost a utekli co možná nejdál od vraku.

Prcek slezl z helmy a skočil mi na rameno. Tam se opět připoutal.

„Fajn!“ křičel mi tím svým hláskem do ucha. „Starají se jenom o vrak. Začneme, nebo se může stát, že nějaká náhodná střela zničí NAUTILUS. Co podnikneš, čahoune?“

Ještě jednou jsem se podíval ke kilometr vzdálenému ostrovu. Stály tam i nějaké kluzáky. Patřily tajné službě, protože byly pokryty molkexem. Ukázal jsem před sebe. „To jsou naše pokusné objekty. Koko ať zastaví u zálivu. Poplaveme spolu... Mělo by tady být poměrně snadné dostat sena břeh.“

Pospíšili jsme si. Času jsme měli stále méně. Občas nad námi zavýly vesmírné lodě. Jižně od nás jakoby hořelo nebe. Bylo slyšet dunění neustálého náhodného ostřelování mořské hladiny.

Ponořili jsme se, zavěsili se za člun a Koko dostal instrukce. Po deseti minutách opatrné plavby jsme před sebou spatřili břeh. Jednalo se o strmou podmořskou skalní stěnu. Koko zastavil před ní a přistál na dně.

Uvolnil jsem vlečné lano a pomalu jsem stoupal. Když jsemse vynořil, nikoho jsem nablízku neviděl.

„Jdu na to,“ řekl,Lemy. „Zapni si deflektor, čahoune, a měj oči dokořán. Vzlétnu nad pobřeží. Mě určitě nikdo nezaměří.“

Lemy prorazil můj energetický ochranný štít a letěl pryč.Sledoval jsem ho pomocí antiflektorové optiky. Když už ho nebylo vidět, vystoupil jsem z vody, vyšel jsem na jen asi metrovou plázičku a skočil jsem nahoru. Musel jsem přitom využít všechnu svou nemalou sílu. Pomalu jsem se vytáhl a schoval se za balvany.

Antigrav jsem tentokrát nepoužil. Bylo by to příliš nebezpečné, protože o kus dál vpředu stálo několik pojízdných zaměřovačích stanic, jejichž antény byly v činnosti a neustále se otáčely. Neutralizátor gravitace potřeboval příliš silný příkon.

Deflektorový štít pracoval v energeticky normální oblasti.Dal se jen velmi těžko zaměřit.

Na vteřinku jsem spatřil prcka. Kroužil jako protivný komár mezi Bluesany a pak zmizel ve vraku lodi.

Začal jsem opatrně postupovat. Šlo to docela dobře. Dorazil jsem k prvnímu kluzáku, aniž by si mě kdokoliv všiml.Stroj, který jsem si vybral, stál trochu stranou od ostatních. Měl na sobě silnou vrstvu molkexu s typickými výběžky velmi starého povlaku. To byl jeden z fenoménů,(který se tady často objevoval, ale který jsme si neuměli vysvětlit.

O kus dál napravo stáli tři strážníci. Musel jsem to prostě risknout. Posílil jsem tlak v bývalém hasicím přístroji. Ale stejně jsem se musel dostat až tak na pět metrů k molkexové vrstvě,abych ji mohl bezpečně postříkat.

Znovu jsem spatřil Lemyho. Oblétl mi hlavu a naznačil, že je vše v pořádku.

Uvolnil jsem hasicí přístroj. Lemy čekal na kameni kousek dál. Přistoupil jsem ještě o krok blíž a namířil trysku na pancíř kluzáku. Pak jsem stiskl zaplombovanou páčku, která otevírala ventil.

* *

Tekutina syčivě vystříkla. Vytvořila vrstvu pěny, která pokryla část molkexového povlaku, po němž pak stékala dolů.

Stříkal jsem bez přestávky. Lemy sice cosi volal, ale nerozuměl jsem mu. Výsledek mé činnosti mě fascinoval.

Molkex měnil barvu. Už po třech vteřinách se v něm objevovaly bubliny a pak došlo k

efektu, který se podobal vnitřní detonaci.

Materiál se nafoukl, rozvařil a pak stékal po trupu. Místy jsem už viděl ocelový povrch kluzáku. Stříkal jsem dál, přestože to nebylo nutné. Ale chtěl jsem mít jistotu.

Proces rozkladu rychle postupoval. K mému překvapení se molkex tavil i v místech, kam jsem nestříkl... A před mýma očima se z molkexu nořila původní podoba nechráněného kluzáku.

Ze zamýšlení mě vytrhlo dunění a rány. Kolem těla mi letadly blesky. Energie se roztékala po mém energetickém ochranném štítu a zatěžovala ho na maximum.

Instinktivně jsem uskočil. Tři strážní, kteří proti mně zahájili palbu, mě minuli. Ale mohli snadno vytušit, kde jsem!

Když jsem prchal, ještě jsem si stačil všimnout, jak se cáry molkexu zvedají ze země, kam stekly, jak se rozhýbávají jako motýli a mizí v nebi, jako by v sobě měly pohonné agregáty.

Nechápavě jsem to pozoroval.

Byl jsem tím natolik zaskočený, že jsem se zastavil a protivníci mě znovu ostřelovali. Na ostrůvku to pro nás nyní vypadalo velmi bledě.

Utíkal jsem jako šílenec. Napravo i nalevo dopadaly střely.

Mnohé zasáhly můj energetický ochranný štít a znovu jej rozzářily. Zatímco jsem běžel o život, tasil jsem paprskomet a páčil za sebe. Uklidnilo mě to, i když jsem věděl, že střílí bez výsledně.

Pak jsem se dostal na břeh a po hlavě skočil do vody. Vysloužilý hasicí přístroj jsem pevně svíral v náručí. Mohl by Bluesanům prozradit, co se vlastně stalo.

Z posledních sil jsem dorazil k siganskému člunu. Už byl nastartovaný. Když jsem se připoutal a trhlo to se mnou, musel jsem myslet na prcka. Kde zůstal? Co se mu stalo? Ale když jsem aktivoval helmovou vysílačku, pochopil jsem, že se vrátil přede mnou. Byl na palubě svého člunu.

„Setřásli jsme je," sděloval mi. „Asi nepočítají s tím, že bytu na plavce čekal člun. Nabíráme kurz na základnu. Viděl jsi ještě ten drift?"

„Co?"

„Ulétající cáry molkexu jsem připsal efektu, který jsem si nazval drift. Každé dítě má mít jméno. Čahoune, uvědomuješ si, že máme zbraň proti molkexu? Uvědomuješ si to vůbec? Máš ten hasičák? Nejsi zraněný?"

„Všechno v pořádku. Můžeš zvýšit rychlost."

„Pokouším se... Ale pozor! Koko zachytil nouzové signály z NAUTILU — to by znamenalo přímý útok proti ponorce!"

: Nic jsem na to neřekl. Pořád ještě jsem musel myslet na molkex. Experti na Zemi s ním budou mít spoustu ptáče: Ale nestačil jsem to domyslet. O kus dál za mnou se začala vařit voda. Letka vesmírných lodí zahájila palbu do oblasti, ve které jsme se podle nich museli zdržovat.

Ubohý Lemy Dangere! Copak už nikdy nepřežiješ jedinou chvíli blahodárného klidu?

Ještě před pěti minutami jsem ani v duchu nepomyslel, že by to Kasom mohl dokázat. Zadní trakt podvodní jeskyně se zřítíl. Trup ponorky to zasypalo. Koko i já jsme se mezi balvany pohodlně dostali až k ponorce, ale pro Kasoma to mohlo být nepřekonatelnou překážkou.

Ale pomohl si energetickým paprskometem. Dorazil na poslední chvíli. Hlavní vstup do ponorky už nebyl použitelný, musel se vmáchnout dovnitř vstupem pro mužstvo. Beze slova se zbavil zátěže.

„Měli jsme štěstí,“ řekl pak. „Tu svou lodičku jsi nechal venku?“

„Leží taky pohřbená pod kamením. Až NAUTILUS vybuchne, zničí ji to.“

O deset minut později jsme vstupovali do velínu ponorky. Naše hlášení tu vyvolalo vlnu nadšení. Vědci už byli připraveni ke startu. Odletěl jsem k transmitterské místnosti.

Isata a další dva inženýři čekali v sousední energetické stanici. Vstoupili jsme do přeplněné transmitterské a čekali jsme. Dokonce ještě i tady jsme slyšeli energetické salvy, kterými nás nad mořem častoval zoufalý nepřítel.

Zřícení stropu jeskyně bylo dílem náhody. Další zásah nás už od té chvíle nepotkal.

„Hotovo, transmitter nastaven,“ oznamoval Koma Isata. „Máme kontakt. Příjemací stanice na ESS1 nás čeká. Budeme nastupovat podle plánovaného pořádku. Transport musí být nejpozději do deseti minut ukončen, nebo zahyneme. Countdown samodestrukce ponorky běží. Ponorka vybuchne za patnáct minut. Někjaké otázky?“ Nikdo se na nic neptal, ale každý věděl, že transmitter za okamžik vyvolá strukturální ozvěny, které nepřehlédne ani neškolený spojař. Strukturální otřesy tohoto druhu se nedaly nijak zatajit.

Reaktor zahučel. Isaka vstal. Teď už nás mohli zaměřit.

Doufali jsme v transmitter. Akonské konstrukce transmitteru byly naprosto spolehlivé. Jeho oblouk se rozzářil.

První pod něj vstoupili nějací vědci. Zamířili se a byli pryč. Ve stejnou chvíli už museli vyjít z transmitteru na ESS1.

Nyní byla řada i na mých siganských bratříčcích.

A když už transmitterem prošli téměř všichni, kdo byli na palubě ponorky, začal útok. Ponorka se zachvěla. Mohutné vibrace s ní cloumaly a třepaly. Bluesané nás už patrně zaměřili.

„Teď přijde cílená salva,“ konstatoval Kasom.

Zoufale jsem zamával na Isatu a dva techniky, kteří byli s ním, a pevně se chytil Kasomova ramene. Technici vstoupili do transmitteru ve chvíli, kdy NAUTILUS praskl a pustil na palubu záplavu vody.

Kasom chytil ty tři zbývající muže a hodil je do oblouku. Když do něj skočil i on, strop transmitterské praskl.

Zároveň jsem pocítil bolest z dematerializace. Pro Sigance není snadné projít transmitterem. Cítil jsem nekonečné trhání a škubání v těle. Pak mě obklopila noc.

* *

Když jsem se probral, díval jsem se do očí doktora Albua, bývalého šéflékaře těžkého křižníku LUVINNO.

Bratr se na mě přátelsky usmíval. Udiveně jsem se rozhlížel. Kajuta, lůžko i vybavení kajuty odpovídalo velikosti mého těla. Ale něco mi vadilo. Teprve o chvíli později jsem zjistil, co to je... Vytušil jsem, že jsem zraněný.

Mé tělo bylo obaleno ve flexibilních obvazech. Nemohl jsem se ani hnout.

„Zdravím, bratře Dangere!“ řekl doktor Albu. „Ničemu se nediv. Všechno bude zase v pořádku. Popáleniny nejsou tak zlé. Melbar Kasom říkal, že ponorku v posledním okamžiku zasáhl energetický paprsek.“

„To už jsem necítil,“ odpověděl jsem. Hlas mi zněl slabě. Věděl jsem, že doktor možná lže. Naši lékaři vyznávali přesvědčení, že je v zájmu pacientů lepší, když o jejich skutečném stavu budou lhát.

„Kde to jsme, bratře Albuo?“

„Na stanici Eastside číslo jedna. Atlan už před několika týdny přikázal, aby byla zařízena pro naše potřeby. Vybavení přišlo přímo z naší mateřské soustavy.“

Pomyslel jsem na Melbara Kasoma a usmál jsem se. Tady jsem před ním byl v bezpečí. Sem by se mu sotva vešel prst.

„Je tu Kasom?“

„Ano, bratře. Byl jsi jedenáct hodin v bezvědomí. Nediv se, že jsi tak obvázan. Musel jsem tě obložit bioplastem. Tvá kůže bude obnovena. Vstaneš až pozítří, ačkoliv vyléčen budeš už zítra. Chceš hovořit s Kasomem?“

„Prosím.“

Albu ke mně přisunul videofon a zapnul jej. Hned nato sena monitoru objevil Etrusan.

„Ahoj!“ usmál se. „Tak už jsi obživl, prcku? Jak se ti vede?“

Měl jsem z jeho reakce radost.

„Díky, velmi dobře. Bratr Albu tvrdí, že už pozítří vstanu.“

„Hlavně pomalu!“ krotil mě gigant. „Měl jsi hodně spálená záda. Máš bolesti?“ ,

„Ne. Cítím se, jako bych se vznášel,“

„Dali ti injekci... Já... Ano, prosím, pane!“

Kasomova tvář zmizela a pak se na monitoru objevil obličej Perryho Rhodana. Úplně mě zamrazilo, když se na mě podívaly ty jeho chladné, šedé oči. Pak se usmál.

„Dobrý den, Lemy! Jak slyším, daří se vám dobře. Měl jste do transmitteru nastoupit hned se svými lidmi.“

„To nešlo, pane! Byl jsem jejich velitelem. Musel jsem jít poslední. Jste s naší prací spokojen? Odpusťte, že se tak zvědavě ptám...“

„Jen se klidně ptejte, příteli. Máte skvělé výsledky. Doktor Arando přinesl ty kanistry.

Ale i já bych měl otázku, Lemy."

„Prosím, pane."

„Můžete potvrdit slova Melbara Kasoma o ulétajících cárech molkexu?"

„Ano, pane. Také jsem to viděl."

„Nazval jste to drift?"

„Ano, pane."

„Dobrá, mnohokrát vám děkuji za vykonanou práci, pane majore. Uslyšíte o mně. Atlan se nachází v blízkosti soustavy Verth. Jeho zprávy vyvolávají obavy. Vypadá to, jako by se Bluesané chystali k ofenzívě. Pokud se nám do té doby nepodaří vyrobit takzvaný hormon B synteticky, abychom mohli stabilizovat peroxid, zanikne mnoho planet. To jen pro vaši informaci, Lemy. Ještě jednou mnohokrát děkuji."

Rhodan zmizel a na obrazovce byl zase Kasom.

„Vypadá to zle," tvrdil vážně. „Bluesané asi zešileli. Teď už vědí, že máme zbraň proti molkexu a že jsme ji získali dokonce u nich doma. Jsem přesvědčen, že se chystají k útoku. Impérium čekají těžké časy. Koukej se brzy uzdravit."

Pootočil jsem hlavu, protože se mě dotkl doktor Albu.

„Teď musíš spát, bratře! Je to úplný zázrak, že žiješ. Nesmíš se moc namáhat."

Poslední slova jsem vnímal už jen napůl. Melbar se se mnou loučil. Než jsem usnul, v myšlenkách jsem se znovu vrátil na Gatas. Bylo to tam kruté, ale jednali jsme v zájmu lidstva...

PŘÍŠTÍ TÝDEN VYJDE

Skupina pozemských vědců hledá substanci, schopnou prorazit molkexové pancíře Bluesanů, a domnívá se, že ji našla. Je však třeba vyzkoušet její účinek. Vědecký tým odlétá na planetu Tauta, kde je podle informací červounů dostatek molkexu. Jenže o tuto hmotu mají zájem i Bluesaně...

K. H. Scheer

AKCE NAUTILUS

ROMÁNY SE ŠTASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodaii, sv. 173

Z německého originálu Unternehmen Nautilus,
vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich PabelArthur Moewig KG

v Rastattu roku 1966, přeložil Jaroslav:Ku(ák.

Vydal jako svou tisící pětistou šedesátou čtvrtou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Fraiss.

Výtvarný redaktor Jan Přiblk. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10 Úhříníves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisků předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,

administrace vývozu tisku, Hvoždanská 57, 148 31 Praha 4. Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a; s., MediaprintKAPAA ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel/Fax 004217/5253334. Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. _____ Doporučená cena 20,86 + 1,04 DPH = 21,90 Kč

Všechny knižní tituly nakladatelství Ivo Železný si můžete objednat na adrese: Služba čtenářům, Nakladatelství Železný, Tuchorazská 17, 282 01 Český Brod (tel.: 0203/620 150). Kompletní knižní produkci nakladatelství Ivo Železný Vám nabídne pražské knihkupectví Křížíkova v Praze 8 Karlíně (Thámová 115, přímo u stejnojmenné stanice metra trasy B), Albatros Skylla pod Václavským náměstím (roh Havelské a Melantrichovy ulice) a Modré knihkupectví v areálu obchodního střediska Unimarket (přímo u stanice metra trasy B Lužiny).